

Reünistenvereniging

Nunc meminisse iuvat

Gymnasium Beekvliet

Tempora Nostra januari 2025

Inhoud

• Beekvliet bij de Tijd	4	• Reünie 1967 in stadsklooster Den Bosch	43
• Afscheid Peter van Overbruggen als hoofdredacteur: 'Ongeneeslijk katholiek, maar vrijzinnig en kritisch'	9	• Speurtocht Jan Spit naar verborgen loden koker	44
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	16	• Leo Mesman over schrijvers Van Duinkerken en Kapteijns	48
• Lurinks legt uit: Lazise sul Garda, Italië	21	• Marc van den Biggelaar werkt in het buitenland én is pleegouder	52
• Hoe is het toch met: Edwin Leijten (1980-2020)?	22	• Herinneringen van Christ Mangnus (1949-1954)	56
• Tour de Beekvliet, sep '24; een nieuwe NMI-traditie?	28	• IM Paul Damen (1954-2024) 'Raddraaier met humor, grenzeloze fantasie en hart van goud'	60
• Hajo en Wiebe Sijpkens: een broederlijk verhaal	32	• Personalia	62
• 'Niet in je discus knippen!' Fianne de Boer over gymles Peters Rit	37	• Colofon	63
• Stijn Denissen: Ode aan een banger hart	39		

Wie herkent dit?

Een TN-lezer meldde ons dat deze sculptuur of plastiek een geschenk van de ouders zou zijn geweest bij het 150-jarig bestaan van Beekvliet in 1965. Wie weet hier iets van? Wat stelt het beeld voor? Waar heeft het destijds een plek gekregen en waar is het nu? Reacties graag aan: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Voorwoord winter 2024/2025

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

'Onze tijden' (*Tempora Nostra*) vliegen zo rap voorbij, dat we iets denkenwaardigs over het hoofd hebben gezien. Dat wil zeggen, één persoon niet, namelijk ons oudste redactielid. Want tijdens de laatste redactievergadering was het Jan Lurinks die zich afvroeg of we met het voorjaarsnummer van juni 2024 niet de 100e uitgave hadden bereikt. Hij had inderdaad gelijk. Goed nieuws dus, een mooie mijlpaal voor ons blad, dat bovendien in 2025 maar liefst 35 jaar bestaat.

Maar nu het minder gunstige bericht. Dit voorwoord is het 88e en tevens het allerlaatste van mijn hand. Helaas heb ik om persoonlijke redenen moeten besluiten om de medewerking aan mijn geliefde reünistentijdschrift te beëindigen. Na bijna 30 jaar redactiewerk voor *Tempora Nostra* zet ik er een punt achter. In 1991 schreef ik mijn eerste bijdrage in het blad, dat toen ruim 500 abonnees had. Het voortvarende bestuur van de in 1988 opgerichte NMI fungeerde destijds als redactie voor de nog tamelijk schaarse kopij. Maar het was wel heel mooi dat er een 'contactblad' voor de reünisten bestond. Bij het aantreden, in 1995, van eindredacteur Tjeu van Ras, lezersredacteur bij het Brabants Dagblad, trad er een zekere professionalisering in. Ik mocht er vanaf datzelfde jaar, als redactievoorzitter, mede richting aan geven. De redactie breidde zich verder uit met gedreven

oud-leerlingen, vrouwen en mannen. Ze klommen zelf in de pen, interviewden reünisten of stimuleerden hen om zelf een stuk te schrijven. Er kwamen nieuwe, vaste rubrieken, zoals 'Hoe is het toch met...?', 'Uit de oude Carillons', 'Beekvliet bij de Tijd', 'Oud-Beekvlieters in het nieuws', 'Tempora 25 jaar geleden' en 34 afleveringen over de zogenoemde 'Mosboekjes'. Bijzonder waren de lustrum-uitgaven in groot formaat en bij het 200-jarig bestaan het prachtige jubileumboek, samengesteld door onze eindredacteur Cees ter Stege en met ontwerp van onze opmaker Marc Heymans. Wat was het prettig samenwerken in de achtereenlopende redacties van verschillende samenstelling, tot op de dag van vandaag. Ik denk er met veel plezier aan terug en ...zal de jaarlijkse kermistraktatie van Mirjan, de Gestelse oliebollen, missen!

Genoeg gemijmerd, want ook deze TN staat weer vol met lezenswaardige stukken van en over oud-leerlingen uit een recent en verder verleden. Alles gaat immers gewoon door, zoals ook in het schoollied gezongen wordt (Gebeurt dat nog?): "Beekvliet houdt stroom!" Mijn laatste wens (wat klinkt dat dramatisch...) op deze plek voor mijn collega-redacteurs, alle lezers en voor *Tempora Nostra* zelf kan niet anders luiden dan:

*Ad multos annos in prosperitate!
Het ga jullie goed!*

*Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter Tempora Nostra*

I Beekvliet bij de Tijd

Het zuiden van Nederland was dit jaar als eerste aan de beurt voor de zomervakantie, wat betekende dat schooljaar 2024-2025 ook vroeg begon voor de 634 leerlingen van Beekvliet. De lessen begonnen, onder andere voor 105 nieuwe brugklassers en 15 nieuwe 'Intermezzo'-leerlingen, nog heerlijk zonnig op 21 augustus. Er is inmiddels dus alweer van alles gebeurd op Beekvliet...

Door Patrick van Aarle

Nieuwe, bekende gezichten en een aangepaste jaarindeling

Als elk jaar waren bij de openingsvergadering van het personeel enkele nieuwe gezichten te bewonderen, maar ook nu waren niet alle gezichten helemaal onbekend op Beekvliet. Carsten Daniels (natuurkunde) en Rachel Looman (kunst beeldende vormgeving) maakten echt hun Beekvliet-debuut, maar voor Letty Appel (Nederlands) was Beekvliet geen onbekend terrein, aangezien zij zelf in 1993 op Beekvliet examen deed. Van recentere examendatum zijn de twee wiskundestagiairs: Sofie van Aalst (2020) en Lars van Dartel (2021) zetten dit najaar hun eerste schreden op het docentenpad.

Na het experiment van schooljaar '23-'24 met een nieuwe jaarindeling, die als doel had de toetsdruk bij leerlingen te verlagen, werd op basis van de opgedane ervaringen voor dit schooljaar de structuur weer wat aangepast. Dit jaar zijn er vier toetsweken waarin alle vakken 'grote' toetsen mogen geven; in de periode daarvoor zijn de wekelijkse proefwerkuren geschrapt en vinden er daarom alleen 'kleinere' toetsen en praktische opdrachten tijdens de lessen plaats. Dat alles naast de voortgaande tendens om via formatief handelen de

opgedane kennis en vaardigheden van de leerlingen gedurende het proces in de peiling te houden. Een grote groep docenten ontving begin september het certificaat van de uitgebreide cursus 'Formatief handelen' van CPS, die zij in het voorafgaande schooljaar hadden gevolgd. Naast een certificaat had deze cursus de deelnemers vooral veel ideeën opgeleverd om middels allerlei werkvormen de vorderingen van de leerlingen continu te kunnen volgen en daarmee binnen de klas ook te kunnen differentiëren.

Door de vroege start van het schooljaar en de jaarverdeling met vier toetsweken hebben de leerlingen op het moment van verschijnen van dit artikel al twee toetsweken achter de rug: zij konden echt vakantie houden met Kerst, want de tweede serie toetsen was net voor de vakantie al gemaakt.

Afscheid én jubileum

Op 27 september nam Beekvliet afscheid van docent biologie Rianne van der Heijden, die – onfortuinlijk gedwongen door medische omstandigheden – haar carrière op Beekvliet enkele jaren eerder moest beëindigen dan haar lief was. Het afscheid viel (ongeveer) samen met haar 25-jarig jubileum op school en dus werden er die dag ook speciale

Rianne van der Heijden (derde van rechts) en leerlingen van klas 3 op excursie door de Gestelse natuur

activiteiten georganiseerd die bij haar pasten. Klas 3, de jaarlaag waarvan veel leerlingen in de recente schooljaren les van haar hadden gehad, trok – geheel in Rianne's stijl – voor een excursie een dag de natuur in en had daarbij geluk met het weer, in een verder zeer regenachtige week! Sportieve leerlingen troffen elkaar in de gymzaal voor potjes badminton – Rianne's sport – tegen elkaar en tegen een enkele dappere docent. Het ging er fanatiek aan toe en ook Rianne liet zichzelf niet onbetuigd. Daarna volgde een afscheidsbijeenkomst in de Blaula voor personeel en genodigden, waarin Rianne in plat Brabants een laatste les gaf en er genoten werd van een uitgebreid buffet.

De schoolleiding moet het sinds 1 oktober ook met een 'mannetje minder' doen: Hanneke Peperkamp, wiskundedoцент en binnen de schoolleiding verantwoordelijk voor de kwaliteitszorg en het Onderwijs Ondersteunend Personeel, vertrok naar het Merlet College in Cuijk. De reden van vertrek was van praktische aard – haar zeer lange reistijd naar Beekvliet wordt in haar nieuwe baan

geminimaliseerd – maar ze vertrok desondanks met pijn in het hart. Als fanatiek aanjager en organisator van de jaarlijkse projectweken zullen we haar ook missen. Wilma van Dartel neemt de verantwoordelijkheid voor het OOP en de projectweken van haar over.

Russisch

Een nieuwtje op Beekvliet op 18 oktober: twee leerlingen uit klas 5, Sergej Ouss en Pavel Serebryakov, deden die dag een bijzonder schoolexamen, namelijk een kijk- en luistertoets Russisch. Zij doen dit schooljaar (versneld) eindexamen in het vak Russische taal en literatuur. Beiden zijn (ook) Russischtalig opgevoed en op vraag van (de ouders van) een van hen is een samenwerking tot stand gebracht met Lyceum Schravelt in Schiedam, een van de (drie) middelbare scholen waar Russisch als examenvak wordt aangeboden. De docent Russisch van de school in Schiedam begeleidt de leerlingen inhoudelijk, maar zij zullen straks – als ze alles goed afronden – als eersten ooit het vak Russische taal en literatuur op hun Beekvliet-examencijfer-

Sergej (links) en Pavel (rechts) tijdens het allereerste schoolexamen Russisch op Beekvliet

lijst zien staan. Voorlopig lijkt dat te gaan lukken: beiden scoorden voor de kijk- en luistertoets een cijfer boven de 9.

Klassiek theaterbezoek

Op donderdag 21 november voerde Het Nationale Theater een moderne versie van de Griekse tragedie Antigone op in het Theater aan de Parade in Den Bosch (tekst van Jean Anouilh, regie van Nina Spijkers). Klas 6 Grieks leest Antigone dit jaar voor het eindexamen en toen docent Jessie Pelgrim en leerling Nino Adlim in de les bespraken dat ze deze voorstelling beiden wilden gaan bekijken, ontstond spontaan het idee om dat met meer mensen te gaan doen. De sectie klassieken rekende op een

Enthousiaste zesdeklassers in het Theater aan de Parade voorafgaand aan de voorstelling Antigone

klein relatief klein clubje belangstellenden, maar dat bleek een misrekening: uiteindelijk gingen 44 leerlingen Grieks mee, zowel uit klas 6 als klas 5 (die ook een stukje Antigone lezen dit jaar). Na een gezamenlijk etentje bij Happy Italy vormden zij dus een aanzienlijk gezelschap in de theaterzaal. Niet alleen brachten ze daarmee de gemiddelde leeftijd van de bezoekers bij de voorstelling behoorlijk omlaag, maar zij vormden ook een zeer geïnteresseerd publiek, dat het niet kon nalaten om bij diverse delen van het stuk veelbetekenend de docenten klassieken aan te kijken om te laten merken dat ze een gelezen passage herkenden. Een zeer geslaagde klassieke avond derhalve!

En een klassiek boek

Lise van Gennip uit klas 2A heeft sinds dit najaar haar naam op de kaft van een kinderboek. Zij maakte namelijk een groot deel van de illustraties bij het boek 'De schat van de schelp', een avonturenverhaal over Griekse mythologie, geschreven door haar vader Eric van Gennip. Het boek vertelt het verhaal van twee jonge kinderen die een eeuwenoude schelp vinden met geheime tekens erop. Zij gaan op zoek naar de schat en leren gaandeweg de verhalen uit de oudheid kennen. Er zijn wel meer hervertellingen van mythologieën, maar die zijn vaak voor kinderen boven de twaalf. "Het is dan meestal niet heel kindvriendelijk," aldus de schrijver. "Ik wil met deze kindvriendelijke vertellingen kinderen warm maken voor de klassieke wereld en het gymnasium." Voor een interview met vader en dochter en meer informatie over het boek: zie <https://www.bd.nl/sint-michielsgestel/>

[vader-en-dochter-uit-den-dungen-maken-samen-een-spannend-boek-over-mythen-voor-kinderen-ac860bd6/](https://www.bd.nl/sint-michielsgestel/)

Spooky Beekvliet

Toen het weer guur en onaangenaam werd, organiseerde de leerlingenraad van Beekvliet voor de leerlingen uit de onderbouw een spooktocht door Beekvliet. Voor de ruim zestig deelnemende leerlingen uit (voornamelijk) klas 1 en 2 werd het echt een 'creepy' tocht door hun zo vertrouwde school, want met hulp van de techniek-

Docent Jesse van der Tempel tijdens de spooktocht: angstaanjagende blik, gruwelijk verhaal...

Debatteam 'Anser Casuum', met mascotte, bij het NK Debatteren voor Scholieren. Op de voorgrond docent Bram van Hulten, links Nino Adlim, winnaar van de Troublespeech-wedstrijd. Zijn opvallende rode gezicht is een gevolg van zijn 'troublespeech'...

commissie, die veel uit de kast gehaald had om alles in een zo spookachtig mogelijk licht te zetten, hadden de organisatoren er een behoorlijk griezelige tocht van gemaakt. Docent klassieke talen Jesse van der Tempel schitterde als verteller van een angstaanjagend verhaal (zie de foto).

NK Debatteren

Op 29 november nam voor het eerst in jaren weer een Beekvliet-team deel aan de voorrondes van het NK Debatteren voor Scholieren. Docent Nederlands Bram van Hulten (examen 2014) was vorig schooljaar al begonnen met het selecteren van geïnteresseerde leerlingen om de Beekvliet-debatclub – in zijn eigen Beekvliet-tijd zeer actief – weer nieuw leven in te blazen en na enkele debattrainingen aan het begin van dit schooljaar stonden twaalf leerlingen vol enthousiasme aan de start van de

voorrunde van het NK Debatteren voor Scholieren op het Stedelijk Gymnasium Nijmegen. Het team, met de naam 'Gans van zaken' – ontstaan na een misverstand rond een onduidelijk geschreven 'g' in 'Gang van zaken' – ging, compleet met een gans als mascotte, fanatiek de strijd aan. Eén van de (sub)teams won zelfs al zijn debatten, maar het was nog net niet voldoende om 'Anser Casuum' – de naam was al snel vertaald in het Latijn – een plek in de finale te bezorgen. Dat lukte zesdeklasser Nino Adlim wel bij de Troublespeech-wedstrijd, een onderdeel waarbij leerlingen zich met slimme retoriek uit onverwachte situaties moeten zien te praten. Hij wist deze te winnen en mag op 25 januari Beekvliet vertegenwoordigen bij de landelijke finaleronde. Bram van Hulten kon als 'moeder Gans' zeer trots zijn op zijn pupillen! En wat de finale heeft gebracht, lezen we vast in de volgende editie van deze rubriek...

Terugblik Peter van Overbruggen bij afscheid: 'Ongeneeslijk katholiek met kritische en vrijzinnige inslag'

In deze uitgave van *Tempora Nostra*, waarin mijn allerlaatste voorwoord staat, wil ik terugblikken. Na vele omzwervingen zal deze 'nostos' (terugkeer) naar Beekvliet dus letterlijk enigszins nostalgisch gekleurd zijn. Ik doe dat met enkele impressies over de schooltijd die mij met Beekvliet verbonden heeft. En... die band zal blijven.

Door Peter van Overbruggen

Wat mijn motieven geweest zijn om vanuit Nuenen naar het Kleinseminarie Beekvliet te gaan kan ik niet goed meer terughalen. Ik betwijfel of ik daar destijds zelf wel een beslissende stem in gehad heb. Maar het had waarschijnlijk alles te maken met de religieuze omgeving waarin ik opgroeide. Als gevoeligheid voor religie voor 50% erfelijk schijnt te zijn, dan hoeft ik alleen nog maar de andere helft van mijn 'religieuze oorsprong' te verklaren: omgeving en opvoeding. Het loutere feit dat ik geboren en opgegroeid ben in een 100% katholieke bedding heeft me gevormd tot wat mijn huidige habitus is: 'ongeneeslijk katholiek'. Maar dan wel met een kritische en vrijzinnige inslag. Zoals bij de meesten met deze achtergrond waren vroeger gezin, familie en samenleving doordrenkt van katholieke gewoontes en gebruiken. Zelfs de lucht die je inademde leek een typisch 'roomse' geur te hebben, die voor buitenstaanders niet te bevatten was. De eerste religieuze indrukken die ik opdeed kwamen uit het wekelijks prevelen van het rozenkransgebed na het zondagse middageten, de kleurrijke liturgie, de indrukwekkende

kerkmuziek, het gregoriaans in onbegrijpelijk Latijn, de bijna bedwelmende wierooksluizen. Kortom, een mystieke wereld die wel veel indruk maakte, maar waarvan ik als kind weinig begreep.

Mijn eerste internaat

Hoe dan ook, ik vertrok in september 1959 met een zogeheten hutkoffer naar mijn eerste internaat, de Ruwenberg, een pensioonaat van de Fraters van Tilburg in Sint-Michielsgestel. Maar eerst was er iets anders voorgevallen. Op een koude decemberdag in 1958 stond kapelaan Vallenga van onze parochiekerk mij na schooltijd op het plein op te wachten. Ik moest maar snel naar huis gaan, want er was 'iets ergs' gebeurd. Thuis was het een drukte van belang. Een tante ving mij op en drukte mij tegen zich aan: "Papa is in de hemel". Ik weet niet eens meer, of ik erg schrok of verdrietig was, want die onverwachte zin klonk bijna als een geruststelling. Het was precies zoals Bert Keizer ooit in *Trouw* beschreef. Toen zijn moeder overleed, sloeg een verpleegster een warme arm om hem heen. Slechts dat gebaar was hem als iets dierbaars bijgebleven. Voor mij zijn ook alle andere, droevige herinneringen voorgoed verdwenen in de schaduw van

Oud-Beekvlietleerling Antoon de Kroon, ± 1895

de tijd. Mijn toen 44-jarige moeder bleef achter met de zorg voor zeven kinderen in de leeftijd van twee tot dertien jaar. De dood van mijn vader bracht -in de woorden van Martinus Nijhoff- mijn 'moeder de vrouw' ongewild in een nieuwe fase: *Zij was alleen aan dek, zij stond bij 't roer*. Het moet gezegd: zij heeft het schip krachtig op koers gehouden, met een hoog ambitieniveau voor mijn broer, vijf zussen en mij.

Een streng regiem

En zo kwam ik als verlegen knaapje van elf op de Ruwenberg terecht, samen met twee andere jongens uit Nuenen, Jan van den Heuvel en Gerard Morsink. Vanuit de vrije ruimte van een dorp naar

een besloten kostschool, het was voor mij een grote stap. Daar zou ik het zesde leerjaar van de Lagere School volgen als in een soort voorgeborchte van het kleinseminarie.

En vanaf dat moment werd het levensritme bepaald door een bijna kloosterlijke dagorde. Er waren in ons leerjaar jongens uit het hele land, zoals fabrikantenzonen, die er de Handels-school zouden gaan volgen, maar ook klasgenoten die -zoals ik- doorstroomden naar seminarie Beekvliet. Met die stap startte ik op precies dezelfde weg die mijn grootvader van moederszijde, Antoon de Kroon uit Oirschot, gevolgd had. Hij begon in 1885 op de Ruwenberg, in de tijd dat het daar nog verplicht was om - ook in de pauzes - Frans te spreken.

En 74 jaar na hem liep ik dus ook rond op die hoog ommuurde 'cour moyenne' en sliep op de 'dortoir' in een 'chambrette' (nummer 77), met absolute 'silence'. Sommige van die opschriften waren nog niet verdwenen. Ik leerde er mijn eerste zin in het Frans: *Les couleurs du drapeau néerlandais sont rouge, blanc et bleu*. Mijn klasgenoot Jan Gordijn werd in de Franse les altijd aangesproken met Jean Rideau.

Het werd verder een bijzonder onaangenaam jaar met veel heimwee, waarvan ik me nauwelijks een bemoedigend woord of 'therapeutisch' gesprekje herinner. Of het moet het woordeloze gebaar van frater Anselmus geweest zijn, van wie ik na schooltijd bloemen mocht plukken in de binnentuin, een paradijsje in een verder grijze wereld. Frater Ludger was een aimabele, gedreven en ook voetballende klassenleraar, maar ook die

bleef op afstand. Tijdens de recreatie zat de surveillant op een voor mijn gevoel torenhoge kathedraal voortdurend met norske blik te spieden naar ons (wan-) gedrag. Als het er bij het tafelfootbal spel te luidruchtig aan toeging, moest de herriemaker de lessenaar komen bestijgen. De toezichhouder stak zijn zakmes aan de zijkant van een dik boek tussen de pagina's en opende het. Als er op die bladzijden afbeeldingen stonden, had je geluk gehad. Maar bij twee met teksten volbedrukte bladzijden viel je in de 'prijzen'. Dat betekende tien keer overschrijven! Het schoolsysteem van de fraters was immers vooral gericht op (goed) gedrag en prestatie. De bewijzen daarvan waren voor bezoekende ouders te zien in de voor ons verboden gang van de voorbouw. In een brede glazen wandkast waren achter de namen van alle leerlingen glinsterende sterren geprikt voor gedrag, ijver en vorderingen:

al naargelang je verdiensten in nederig koper, verdienstelijk zilver of uitblinkend goud.

Menselijke toets

Een jaar later, in 1960, ging ik - zoals ook mijn grootvader in 1886 - naar Beekvliet. Ik zie zijn naam nog staan in het herdenkingsboek 'Beekvliets Eeuwfeest' 1815-1915. Regent G. Bannenbergh was intussen opgevolgd door Jan van Laarhoven. Beekvliet was voor mij een verademing, op een of andere manier voelde ik meer openheid, ook letterlijk.

De cour van de eerste klas (Kleine Figuur) stond via een stenen boog namelijk in open verbinding met de kastanjelaan, wat een bepaald gevoel van vrijheid gaf. Ontsnappen was mogelijk, bij wijze van spreken... De discipline bleef, maar kreeg ook een andere, meer menselijke toets. Het was een pedagogisch klimaat waarin

Klassenfoto 1960 1e klas (Kleine Figuur): Peter 2e rij, 1e van links met strikje.

alle kwaliteiten van een adolescent met zachte dwang werden gestimuleerd. Ik zocht mijn eigen paradijselijke momenten in de schoonheid van de taal en klassieke muziek. Maar nog niet meteen.

Een valse start

Wat betekende dat in de praktijk? Op de Ruwenberg kwam ik met muziek in aanraking, zij het enigszins onder dwang. Een oom van mij, die bekend was met de 'muziekfrater' Rufus, had hem ingefluisterd dat hij mij 'vanwege zijn mooie stem' in het koor moest nemen en ook aan de piano zetten. In het kerkkoor mocht ik eens in een vierstemmige mis een solo zingen, die ik er met knikkende knieën net goed van af bracht... Met frisse tegenzin zat ik iedere dag in een pianohokje moeizaam toonladders in te studeren, met gaandeweg meer kruisen en mollen en de metronoom in steeds hoger tempo. Thuis was ik door mijn moeder ook al wekelijks naar de Eindhovense muziekschool gedirigeerd, waar de ritmische tikoefeningen en solfège me niet bepaald warm hadden gemaakt voor een muzikale carrière. Mijn allereerste pianolessen kreeg ik in Nuenen, twee deuren verwijderd van mijn ouderlijk huis, in de villa waar Vincent van Goghs geliefde, Margot Begemann, woonde. De piano waarop ik thuis oefende, weliswaar een fraai meubelstuk met koperen kandelaars, werd zelden gestemd.

Hoe anders ging het op Beekvliet

Het leefklimaat van Beekvliet werd -zoals gezegd- voor mij totaal anders, aangenamer. Met enige overdrijving: van tranendal naar paradijs. We kregen -met uit de krant geknipte nieuwsbe-

richten op het prikbord- zelfs een blik op de buitenwereld. En ook de ruimte om creatief te zijn, met eigen ideeën te komen. In de eerste klas raakte ik bevriend met Clemens van den Bogaert. Hij was de zoon van de streekromanschrijver met het pseudoniem Walter Breedveld. Toen Clemens hoorde dat ik uit Nuenen kwam, veronderstelde hij dat ik veel van Vincent van Gogh wist. Nu was ik weliswaar geboren naast diens ouderlijk huis, de protestantse pastorie, maar dat maakte van mij nog geen Van Goghkenner. Niettemin besloten we samen een scenario te schrijven over het (vooral Nuenense) leven van Vincent en dat in een poppenspel op te voeren. We boetseerden en kleurden zelf de koppen van papier maché. Een vingervlugge tante maakte de kleertjes en daar gingen we. We gebruikten er zelfs een bandrecorder bij voor het afspelen van achtergrondmuziek. Helaas zijn het script en alle andere relictten van deze première onder het stof van de tijd verdwenen, maar een bijzondere voorstelling was het zeker.

Heibel achteraf

Hoe opvallend was het feit dat er op Beekvliet maar liefst drie schoolbladen bestonden. In klas 1 de Kleine Koerier, op de grote cour (klas 2 t/m 4) de Rostra en op de Duitse bouw (klas 5 en 6) het Carillon. Toen ik in de redactie van de Rostra zat, probeerde ik de overigens milde censuur van Norbert Smulders te ontwijken en lukte het me soms om de originele, ongecorrigeerde versie toch in het blad te krijgen. Als er dan in tekst of beeld toch een karikatuur van een docent in stond, leverde dat achteraf wel heibel op.

Over de muziek op Beekvliet valt in allerlei toonaarden, uitsluitend in majeur, te berichten. Wat een genot was het om te zingen in al die prachtige concerten met koor en orkest. Thieu Lax viel voor mij samen met alles wat er aan mooie muzikale klanken te beleven was. Ik sloop tijdens de lange recreatie zelfs

de uitvoering van de Kanarienvogel Kantate van G.Ph. Telemann. Het was een solocantate waarin getreurd werd over de dood van een kanarie. Ik zong die solo, uitgedost met een 17e-eeuwse pruik en dito pak. De dode vogel lag in een kooi met de pootjes omhoog. Uit vrees om bij het uit het hoofd zingen

Cantores o.l.v. Thieu Lax 1966: staand v.l.n.r.: Martien van Woerkum, Thieu Lax, Peter van Overbruggen, Peter van Duijnhoven, Peter Schepers, Jan van den Heuvel, Jan van der Sangen, zittend v.l.n.r.: Wim Dekkers, Jan van Maasakkers.

stiekem zijn lokaal in om er grammofoonplaten te draaien, vooral met muziek van Bach. Het is niet verwonderlijk dat er vanuit deze muzikale voedingsbodem enkele talentvolle musici, o.a. Louis Buskens, Gerard Habraken, Jos van Veldhoven en Martien van Woerkum grote bekendheid hebben verworven.

Zingen over een dood vogeltje

Een bijzondere herinnering is voor mij

een tekst te vergeten had ik op enkele plekken spiekbriefjes verborgen. Niet alleen vanwege het dikke toneelkostuum en de temperatuur in de zaal voelde ik het zweet na afloop over al mijn ledematen. Maar ik had het zielige beestje wel met succes ten grave gekweeld....

Het gregoriaans, dat ik vanaf mijn vroegste jeugd in de kerk had meegezongen, kreeg uiteraard een

vervolg op Beekvliet, later ook in de schola van de cantoren. We maakten met deze zanggroep jaarlijkse uitstapjes, zoals een fietstocht naar de Reeuwijkse Plassen, waar we sliepen in een oude boot. Na ons eindexamen in 1967 beleefden we nog een onvergetelijke reis naar Zwitserland. En tot op de dag van vandaag zing ik nog maandelijks deze oudste kerkelijke gezangen in onze parochiekerk.

Volop kansen

Jan Bluysen was op Beekvliet mijn eerste biechtvader. Zoals ik ooit eerder schreef in dit blad had hij een speciaal oog voor de persoon van de leerling en diens welzijn. Dat hadden overigens gelukkig wel meer docenten, al bleef het natuurlijk wel een mannen- en jongensgemeenschap, waarin emoties en sentimenten bepaald geen hoofdrol hadden en zeker geen onderwerp van gesprek waren. Er bestonden eigenlijk twee mogelijkheden. Je kon kleurloos opgaan, onopgemerkt blijven in de grijze massa. Of je benutte alle kansen die er waren om je talenten te ontwikkelen, te ontdekken waar je kansen lagen. Die waren er volop, op cultureel, muzikaal en creatief gebied. Ik ben mijn plankenkoorts kwijtgeraakt door gewoon in een andere rol te stappen in diverse toneelvoorstellingen, een cabaretoptreden of bij een songfestival.

Heerlijk spijbelen

Voor in de laatste twee schooljaren kreeg je alle ruimte om jezelf te ontplooiën. Als voorzitter van de debatingclub Aspasia kon ik een spreker van buiten uitnodigen, die voor die tijd 'gewaagde' onderwerpen aansneed, zoals 'cremeren of begraven?'. Die

Jan Bluysen bekijkt in 2012 met Peter van Overbruggen Beekvlietfoto's.

vrijheid bood mij ook andere mogelijkheden. Want hoe het kon begrijp ik nog steeds niet, maar ik denk dat ik in het examenjaar zo ongeveer een kwart van alle gymlessen gespijeld heb. Niemand die het merkte, de leraar kennelijk ook niet. En hoewel mijn sportieve prestaties dus niet opvielen of ontbraken, kreeg ik toch steeds een 7 op mijn rapport. Trots ben ik op mijn eindlijst, waarop - behalve een 5 voor wiskunde - drie negens prijken voor de moderne vreemde talen. Ik moet wel bekennen dat ik het boek van 900 pagina's dat ik van de Franse ambassade kreeg - "La Légende des Siècles" van Victor Hugo - met een prachtige linnen band en een fraai leeslint - nog steeds niet helemaal uitgelezen heb.

Peter als ridder Giovanni del Mirto, alias Jan van Miert bij gelegenheid van diens 40-jarig priesterjubileum 1965

Leven na Beekvliet

In ons examenjaar werd het grootseminarie Haaren opgeheven. Nu zou ik daar zeker niet zijn heengegaan, want nog langer in een internaatsverband leven stond me tegen. Met een vaag toekomstperspectief en twijfel of het priesterschap wel iets voor mij was, ging ik toch theologie studeren in Nijmegen. Maar toen ik mijn toekomstige vrouw, mijn eerste liefde, leerde kennen, koos ik een ander pad: Nederlandse taal- en

letterkunde, mijn tweede liefde. Het ligt bijna in de lijn van mijn voorgeschiedenis, dat ik voor mijn doctoraalscriptie Nederlands een middeleeuws mystiek traktaat als onderwerp koos, op het grensvlak van theologie en literatuur. En het kan ook bijna geen toeval zijn dat ik mijn werkzame leven, als leraar en conector, heb doorgebracht op een school die wel heel veel verwantschap had en nog heeft met Beekvliet: het Augustinianum in Eindhoven.

In 1995 vond mijn 'nostos' naar Beekvliet plaats, in de redactie van Tempora Nostra. Ik zou dat natuurlijk nooit gedaan hebben als mijn Beekvlietretrospectief niet positief was geweest. Ik kan -toepasselijk en traditiegetrouw- met een Latijns citaat eindigen, ditmaal van Tacitus: sine ira et studio (zonder wrok of vooringenomenheid). Want ik blijf de aangename memorabilia

koesteren; ze hebben sterk bijgedragen aan wie en hoe ik geworden ben. Die schooltijd, het volstreckte tegendeel van een 'temps perdu', ligt bijna 60 jaar achter me. In het huidige stadium van mijn leven ben ik tot een conclusie gekomen zoals die ooit verwoord werd door een moslim: "Ik weet nu dat het hele leven eigenlijk bestaat uit aandacht geven en aandacht krijgen."

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social of andere media. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Jolande van Erp en Peter van Overbruggen

Ambitie Jasper Waalkens (2007): "Hoofdtrainer worden in het profvoetbal"

Als 12-jarig manneke zette Jasper Waalkens de eerste stappen op De Herdgang (sportcomplex van PSV-red.) Ajax belde, Feyenoord klopte aan, maar zijn keuze viel op PSV.

Waalkens maakte meteen naam en groeide in no-time uit tot één van de grootste beloften van de jeugdopleiding. [...] Op zestienjarige leeftijd speelde hij zich in de kijker bij Guus Hiddink. [...] In het seizoen 2007/08 werd Waalkens uitgeroepen tot beste speler van de landelijke A-jeugd. Hij speelde bij diverse clubs en maakte veel veranderingen mee in de manier van trainen. Bij Almere City kwam op 28-jarige leeftijd een einde aan zijn professionele loopbaan. Het heilige vuur was gedoofd, maar de liefde voor het spelletje bleef bestaan. [...] Lange tijd was het ideaalbeeld van Waalkens om tot zijn 35ste als prof te spelen en daarna eventueel het trainersvak in te gaan. "Maar dan stop je op je 28ste en denk je: Is dat het dan? Dan zit er een stukje teleurstelling dat je het niet hebt gehaald. Na anderhalf jaar denk je: Ik zit op het kantoor (Match-Day-red.), maar ik moet op het veld staan. Doen waar ik goed in ben, waar ik een

passie voor heb." [...] Waalkens zette zijn eerste stappen bij Willem II, waar hij de Onder-14 onder zijn hoede had en assistent was bij de Onder-21. [...] Uitgerekend Faber haalde Waalkens twee jaar geleden terug naar PSV. Het toenmalige hoofd jeugdopleiding kreeg een tip over een talentvolle trainer van Willem II. [...] Waalkens begon bij PSV Onder-15 en is inmiddels bezig aan zijn tweede seizoen bij PSV Onder-16. Zijn lessen uit het verleden probeert Waalkens nu over te brengen op de aanstormende talenten van PSV. [...] "Mijn ambitie is om hoofdtrainer te worden in het betaald voetbal. Kijken waar dan weer mijn top ligt", sluit Waalkens af. [...]

Bron: Voetbal International, week 37 – 2024

Trouw-journalist Maarten van Gestel (2013) reist met trucker richting de klimaatop

Een dagelijks verslag van de gesprekken en avonturen onderweg tijdens de vier- à vijfdaagse reis is verschenen in de vorm van een column, maar ook een podcast getiteld Truckers naar de Top, die is te beluisteren via de website van Trouw.

"De jaarlijkse VN-klimaatop komt eraan, in Azerbeidzjan dit jaar. Twee jaar geleden nam ik de trein richting de top, dwars door Europa, voor interviews over klimaat met medepassagiers. Vorig jaar stond ik met een duimpje langs de weg, om te ontdekken of deze oldskool en duurzame manier van reizen nog werkt in de 21ste eeuw. Ook dit jaar ga ik voor de krant naar de top, maar vlieg ik niet het hele stuk naar de Azerbeidzjaanse hoofdstad Bakoe.

Nederland lijkt verdeeld rond het klimaat. Een deel van de samenleving vindt de klimaatcrisis het grootste probleem waar de mensheid - en de aarde - mee te kampen heeft. Een ander deel vindt juist dat klimaatmaatregelen veel te ver gaan en maakt zich zorgen over 'de groene gekte'. Die tweedeling speelde tijdens de verkiezingscampagne eerder dit jaar. Je ziet hem nu in de Tweede Kamer, in de coalitie zelfs. Bij Trouw merken we het bijvoorbeeld aan boze reacties over een artikel over de klimaatimpact van kaas. Vallen die uitersten met elkaar te verbinden? Helpt het om met elkaar in gesprek te gaan? Lukt het om een gedeeld midden te vinden? Om dit te ontdekken, vertrek ik volgende week met vrachtwagenchauffeur Wim

Maarten van Gestel

Hakvoort (55) richting de klimaatop. Vier à vijf dagen ben ik welkom in zijn cabine om er te praten, te eten en te slapen."

Bron: Trouw 2 november 2024 – Maarten van Gestel

Lianne van der Aa (1985) verwisselt wethouderschap voor burgemeestersfunctie

Na tien jaar lokale Gestelse politiek wordt Lianne van der Aa per 2 december 2024 geïnstalleerd als burgemeester van de gemeente Laarbeek.

[...]Het was een stap die veel mensen verraste. "Zoals wel meer mensen na hun vijftigste dacht ik de laatste jaren na of ik nog een keer een carrièrestap wilde zetten. Toen kwam deze post voorbij. Het is niet toevallig dat ik in Laarbeek solliciteerde. Het stamhuis van de familie

is een boerderij aan de Aa in Beek en Donk."

Bovendien is Laarbeek net als Sint-Michielsgestel een gemeente met een dorps karakter, waar mensen elkaar helpen. "Maar het is ook weer anders. Je zit daar echt in de Brainport-regio. De uitdagingen die dat met zich meebrengt

Lianne van der Aa

en de samenwerking met de 21 gemeenten binnen de regio lijkt me erg interessant."

Van der Aa studeerde politicologie, werkte bij een aantal gemeenten en begon met haar man Frank Beck een eigen onderneming. In 2014 besloot ze de lokale politiek in te gaan en prompt werd ze fractieleider van het CDA. [...] Vanaf 2018 kon ze laten zien dat ze dat in de vingers had. Ze werd wethouder, een positie die ze vier jaar later kon behouden. In die tijd had ze vooral redelijk 'harde' portefeuilles: de woningbouw, onderwijshuisvesting, de gemeenschapshuizen en nu ruimtelijke ordening en het verkeer. "Dat past me het best, aan die portefeuilles zit een iets meer ondernemende kant." [...]

Als burgemeester zal Van der Aa straks niet meer zelf dit soort plannen trekken. Toch verwacht ze niet aan de zijlijn te staan. [...] "Ik krijg ik er een heel mooie portefeuille voor terug: openbare orde en veiligheid." [...]

Al heeft ze veel zin in haar nieuwe baan, ze beseft dat ze in Gestel ook het nodige achterlaat. [...] "De contacten met de mensen zal ik het meest missen. We hebben het best wel goed voor elkaar hier. Dat kunnen we niet alleen, maar doen als gemeenschap samen."

Bron: Weekblad De Brug 8 november 2024 – Wim Poels

Tjeu van Ras (1969) speelt in muzikaal theater over een knallende dorpsruzie

Een knetterende ruzie, die een harmonie én een dorp in tweeën spleet, wordt 88 jaar na dato op de planken gezet.

Het is 1936, oorlog hangt in de lucht, maar in Zeeland breekt hij op dorpsniveau al uit. Een dorpsrel rond harmonie Zeelandia die zijn weerga niet kent en nog tientallen jaren door zal etteren. „Te mooi om niks mee te doen“, zeggen Tjeu van Ras en voorzitter Willem Koenders van wat inmiddels muziekvereniging Zeelandia heet. In een tot theater omgebouwde champignonkwekerij aan de Brand wordt de roemruchte ruzie tussen de Koppere en de Blèkke na ruim tachtig jaar nog eens dunnetjes overgedaan. „Het publiek zal moeten kiezen, dat leidt tot confrontaties. Ook voor ons wordt het lastig, want naast musiceren moeten we ook een beetje acteren“, vertellen de twee. [...] Volgens Tjeu van Ras, die de dorpsrel

Tjeu van Ras

helemaal heeft uitgedroogd, was de tweespalt nog decennialang voelbaar. „Ik kwam in 1981 bij de harmonie en toen moest je over dit onderwerp echt niet beginnen, want dan was er ruzie“, herinnert hij zich als zoon van Koppere-vader Van Ras. „Maar die tijd is nu echt helemaal voorbij“, zegt Koenders, wiens partner kleindochter van een Blèkke is. [...]

Na diverse brainstormsessies werd de voorstelling De Elementen geboren, met dank aan theatermaker Ton Hendriks en Paul Verstegen die zijn boerderij ter beschikking stelde.

Bron: Brabants Dagblad 7 september 2024 – Hans van Alebeek

Thijs van Rooij (2008): 'Bevers nemen met minder genoeg'

Het aantal bevers in Brabant groeit, waardoor leefgebieden van het dier overvol raken. Soms moeten bevers zelfs uitwijken naar plekken dicht bij de mens. "Dan

nemen ze genoeg met minder", vertelt Thijs van Rooij, adviseur bij Waterschap De Dommel.

De bever komt steeds meer in de leefomgeving van de mens en dat zorgt voor steeds meer schade. [...] Zelfs midden in Oisterwijk zijn laatst nog bevers gezien. "We zien het steeds meer de laatste tijd. De bever houdt van een rustige leefomgeving, maar moet vaker met minder genoeg nemen." [...] De bever is beschermd. De leefomgeving verstoren, het dier vangen of doden mag niet. [...] Er is zelfs een heus beverprotocol. [...]

Thijs van Rooij

"Maar we kunnen het beste aan het dier wennen", volgens Van Rooij. "Of ze aan ons gaan wennen weet ik niet. Ze zullen in ieder geval steeds minder angst voor de mens hebben en steeds dichterbij durven komen."

Bron: Omroep Brabant/NOS 15 augustus 2024 – Toby de Kort

Valentine van der Lande (1996) maakt biologische granola van pompoenpitten

In het Brabantse Baarschot groeien de pompoenen die de basis vormen voor een pure biologische granola.

Valentine van der Lande

Valentine van der Lande heeft totaal geen voedseltechnische achtergrond. Dit weerhield haar er echter niet van om op zoek te gaan naar zo puur mogelijke ontbijtgranen. Aangezien de producten, die in de winkels verkrijgbaar zijn, te veel suikers, bestrijdingsmiddelen en kleur- en smaakstoffen bevatten, besloot zij zelf aan de slag te gaan. Ze vroeg advies aan voedingswetenschappers, chef-koks en diëtisten. Met de pitten uit de biologische pompoenen van teler Simon de Groot en andere natuurlijke ingrediënten zoals noten en zaden, en met de hulp van bakker Ad van der Westen, experimenteerde zij tot het perfecte recept was gevonden. In 2018 startte Valentine met Oot, een

merk voor oprecht goede granola. Inmiddels zijn in de webwinkel van oot.nl diverse biologische granola's te koop.

Bron: KRO/NCRV BinnensteBuiten 31 oktober 2024

Freek van Genugten (ex. 2000) bezorgd over vpen bij jeugd

Freek van Genugten maakt zich als fractievoorzitter en raadslid van het CDA in Den Bosch grote zorgen over toename van vpen onder jongeren.

We streven naar een rookvrije generatie, maar ik zie het tegenovergestelde gebeuren. Er is onderzoek gedaan door het RIVM en de GGD naar de gezondheid van jongeren. Het vpen blijkt in de afgelopen jaren verviervoudigd te zijn onder jongeren en tegelijk zijn meer jongeren gaan roken. Dat is een kentering met het beeld van de laatste jaren, waarbij roken juist afnam. Ouders maken zich zorgen over hun kinderen, professionals maken zich grote zorgen over de gezondheidseffecten (verhoogde kans op kanker of longaandoeningen). Vpen leek het alternatief voor tabakssigaretten, maar wat blijkt:

Freek van Genugten

de hoeveelheden nicotine en andere schadelijke stoffen blijken nog erger te zijn dan in een gewone sigaret. Met een raadsuitspraak hebben wij het verzoek gedaan aan het college om expliciet werk te maken van het tegengaan van vpen. Dit om het nadrukkelijk een plek te geven binnen de aanpak van de rookvrije generatie en binnen het programma Samen Gezond. Samen met onderwijs, ouders en gemeente moeten we in

staat zijn om opnieuw een kentering aan te brengen en bij te dragen aan het toevoegen van gezonde jaren met name voor onze jongeren. Dit vraagt niet om een lokaal vape-verbod (dat is meer een landelijke aangelegenheid) maar wel om een nieuwe sociale norm: vpen doe je niet, vapes verkopen aan minderjarigen al helemaal niet.

Bron: LinkedIn 5-12-2024

Jan Lurinks legt uit: Lazise sul Garda, Italië

Vanaf het meer van Caldonazzo rijden we zuidwaarts richting het Gardameer en komen terecht in Lazise sul Garda. Dit rustige en toeristische stadje heeft een kleine haven, waarin de beroepsvissers

hun boten hebben liggen. Omdat we hier maar twee uur blijven, heb ik vlug een aquarelschets gemaakt van haven en boten.

I Hoe is het toch met.... Edwin Leijten?

Oud-docent wiskunde, mentor brugklas en bovenbouw, roostermaker en toneelknecht. Met 40 dienstjaren (1980-2020) een ware Beekvliet-icoon!

De sinds 2020 gepensioneerde Edwin Leijten geniet volop van zijn rustig leventje als pensionado. Samen met oud-docente Mieke Tak (klassieke talen) woont hij in een vrijstaande woning aan de rand van Esch. En met het prachtige en weidse uitzicht op de weilanden trekken de seizoenen rustig aan het stel voorbij.

Door Mirjan Boot

Waarom de keuze voor het vak docent wiskunde?

"Ik vond wiskunde gewoon een leuk vak, vooral het puzzelen," verklaart Edwin zijn studiekeuze. Als geboren Tilburger ging Edwin automatisch naar het plaatselijke Odulphuslyceum. Na zijn eindexamen ging hij wiskunde studeren aan de Universiteit van Utrecht. "Tijdens de doctoraalfase, in het laatste studiejaar, kon je als bijvak pedagogiek / didactiek volgen. Je moest dan drie à vier maanden fulltime stage lopen op een middelbare school. Ik heb veel geleerd van de wiskundedocent op die school in Gorinchem. Door deze stage heb ik voor het docentenvak gekozen."

"Meteen na mijn afstuderen in 1979 ben ik, toen 22 jaar, in Tilburg begonnen met een paar uur lesgeven op een school die een vierjarige vervolgopleiding was op de toenmalige Moedermavo. Ik noemde dat "tweedekansonderwijs", omdat daar zeer gemotiveerde volwassenen kwamen die op latere leeftijd nog de kans namen om te leren op havo/vwo-niveau. Op een gegeven moment stroomden er steeds meer jongeren in, die een stuk minder gemotiveerd waren. Zij verstoorde de sfeer en dat was jammer. Na nog een

Edwin Leijten in zijn achtertuin

invalbaan in Horn, Limburg, besloot ik te solliciteren bij Beekvliet. Lesgeven op Beekvliet heb ik nog een tijdje gecombineerd met mijn baan in Tilburg, maar uiteindelijk ben ik helemaal overgestapt," vertelt de oud-docent.

En toen kwam je als zeer jonge docent op Beekvliet terecht!

"In 1980 lagen de banen in het onderwijs

Voetbalteam personeel, medio jaren '90. Bovenste rij v.l.n.r.: 1: Marcel Luckel (Eng), 2: Ton Janssen (Dui), 3: Pieter Ronner (Dui), 4: Arnold Wintjes (rector), 5: Gerard van Boekholt (Bio), 6: Karel Ditvoorst (Klassieke talen), 7: Hans van Vorstenbosch (TOA, systeembeheerder), 8: Frank Heesakkers (conciërge), 9: Loek Hoozemans (Klassieke talen), 10: Jan van Rijnsoever (conrector)
Onderste rij, zittend, van links naar rechts: 1: Kees Quinten (Aa), 2: Harry Puttiger (Klassieke talen), 3: Edwin Leijten (Wi), 4: Mechelien Peters-Rit (L.O.), 5: Christ van de Noort (L.O.), 6: Sjeff Smolders (conrector), 7: Kees Wintermans (Levensbeschouwing)

niet voor het oprapen. Je solliciteerde met 60 tot 80 man op een vacature en dan kwam je ook nog eens niet meteen in aanmerking, omdat je nog geen ervaring had. Ik werd wel uitgenodigd en kwam uiteraard bij Arnold Wintjes (oud-rector) op gesprek. Ik kan me nog herinneren dat hij het heel bijzonder vond dat ik geen auto reed." Edwin Leijten rijdt tot op de dag van vandaag nog steeds geen auto. "Ik zag er de noodzaak niet van in," legt hij uit. "Het fietsen beviel me wel. En ik zag bij mensen die wel een rijbewijs haalden, dat ze veel meer met de auto gingen rijden. Ik vind juist het voordeel van fietsen dat je 20 minuten voor en na je werk in de buitenlucht en de natuur je hoofd helemaal leeg kunt maken," licht Edwin zijn keuze om geen rijbewijs te

halen toe. "Ik zit nou eenmaal zelf graag op de fiets."

"Toen ik als jonge docent op Beekvliet begon in 1980 was Kees Gondrie al wiskundedocent, samen met Ad Smits en Toos van Veen. We hadden een mooi onderwijsteam toentertijd. De onderwijsdoelen lagen vast, maar ieder kon op zijn eigen manier invulling aan de lessen geven," blikt Edwin terug. "Vlak voordat Kees met pensioen ging, heb ik het roostermaken van hem overgenomen samen met Dié Gijsbers (docent wiskunde)."

Roosters maken is een vak apart?

"Ach, je begint met de lastige vakken, zoals gym in verband met het gebruik van de gymzaal, en dan heb je nog de vele wensen van docenten. Je start met clusters vanaf klas 6 naar uiteindelijk

klas 1. Het roostermaken voor klas 6 is gemakkelijk. Daar verandert weinig aan in vergelijking met klas 5. Klas 5 is juist een hele puzzel. En met de onderbouw vul je je rooster op. Je start pas met het maken van de nieuwe roosters in de laatste schoolweek, na de laatste overgangsvergaderingen. Vervolgens ben je de eerste vakantieweek daar druk mee bezig en stuur je het rooster naar alle docenten. De laatste week van de zomervakantie breng je dan weer alle wijzigingen en wensen aan tot het definitieve rooster er is." Daarom vergt het maken van roosters zo veel tijd. En dan heb je nog het dagrooster! Wanneer je ziekmeldingen hebt, probeer je de lessen voor die dag zo goed mogelijk in te vullen."

Hoe kom je nu je tijd door als je 40 jaar fulltime docent bent geweest op Beekvliet?

"Ik fiets nog altijd, alleen of soms met Kees Wintermans (oud-docent levensbeschouwing). Samen met Kees en Christ van de Noort (oud-docent L.O.) heb ik zelfs diverse fietsvakanties gedaan. Dat begon met een geintje op een borrel van "Ik zou wel eens met mijn fiets op het strand aan de Middellandse Zee willen staan!" En zo hebben we de groene route naar de Middellandse Zee gefietst, maar ook zijn we op de fiets naar Santiago de Compostella geweest. Uiteraard volg ik in de zomer de Tour de France, de Ronde van Spanje en van Italië."

"Verder breng ik drie middagen in de week medicijnen rond op de fiets in Boxtel en Sint-Michielsgestel. Ik had in mijn laatste jaar op Beekvliet wel eens een advertentie zien staan bij de apotheek. Toen heb ik na 40 jaar voor

het eerst weer gesolliciteerd," lacht de oud-docent. "Toen ik met pensioen ging in 2020, was corona volop aanwezig. Zodoende kon ik mooi op pad op de fiets met een mondkapje op om de medicijnen te bezorgen. Dat was destijds een welkome bezigheid. En ik blijf er fit bij en de mensen zijn blij!" "Natuurlijk lees ik nu 's ochtends op mijn gemakje de Volkskrant en digitaal het NRC. Ik "probeer" de tuin bij te houden. Een tuin aan de rand van een weiland geeft veel werk. Er komt van alles aanwaaien, dus het blijft een uitdaging om het goed bij te houden! En samen met Mieke ga ik regelmatig een weekend fietsen in Nederland, Duitsland of Frankrijk, want we willen eigenlijk niet meer vliegen."

Werk van Mieke: 'Netwerk'

"Mieke heeft ondertussen twee kunstopleidingen gevolgd aan de Academie Arendonk in België. Ze volgde daar schilderlessen en na vijf jaar heeft ze nog een specialisatie van drie jaar gedaan. Na corona is ze aan een nieuwe opleiding 'projectatelier schilderen' begonnen, waarbij ze leert los te komen

van schilderen op doeken. Je gaat dan op ander materiaal schilderen. Afgelopen juni was ze daarmee klaar."

"We bezoeken dan ook samen graag musea, maar ook toneelstukken, zowel de oude klassieke stukken als voorstellingen van oud-leerlingen, zoals bijvoorbeeld van Diederick Ensink en Victor Ijdens."

Was het talent van hen op Beekvliet jullie al opgevallen?

"Ik heb zowel Diederick als Victor in de klas gehad. En het is leuk om nu, na een voorstelling, hen nog even te spreken. Mieke heeft jarenlang het brugklstoneel begeleid, waaraan ook Victor meedeed toen hij in de eerste klas zat. De toenmalige regisseuse, Anita van Esch, merkte destijds al het talent van Victor op. Na een voorstelling van Victor hadden we het daar met hem over. En hij kon zo nog een hele lap tekst uit het brugklstoneel opzeggen," vertelt Edwin.

Naast docent, roostermaker en mentor help je ook dus nog mee met het schooltoneel van klas 2 t/m 5 op Beekvliet.

"Dat klopt," beaamt de veelzijdige oud-docent. "Als er wat geregeld moest worden, dan deed ik dat. Er moest 's avonds altijd iemand van school aanwezig zijn en dat hoefde niet altijd de conciërge te zijn. Dus was ik er om de deur te openen en te sluiten. Ik hielp de regisseuse mee als ze iets wilde, dacht mee en was de contactpersoon tussen school en toneel. Ik ging al graag naar toneel, dus het meehelpen bij het schooltoneel op dinsdagavond heb ik altijd leuk gevonden. Mieke hielp zoals gezegd mee met het brugklstoneel. En zo heb ik Mieke ook beter leren kennen.

Na verloop van tijd bleken we elkaar toch leuker te vinden dan alleen als collega's," vertelt Edwin. "In 2025 zijn we 25 jaar samen!"

Je was ook een sportieve docent. Volley je nog steeds?

"Ik heb jarenlang bij Odulphus in Tilburg gevolleybald. De school had een eigen vereniging net als vroeger op Beekvliet. In de jaren 80 en 90 hadden we een sterk docentenvolleybalteam. Jaarlijks werd er op hoog niveau gespeeld op toernooien van OMO en het Eldecollege. Ook hebben we nog jaren meegedaan op de dag na Kerstmis aan een toernooi, georganiseerd door de HAS in Den Bosch. Dat was altijd heel gezellig en eindigde meestal met een etentje of borrel in Den Bosch," memoreert de pensionado. "Bovendien is het altijd leuk om op sportieve reünie-activiteiten, zoals het volleybaltoernooi een paar jaar geleden, weer oud-leerlingen terug te zien. De sfeer die er dan heerst, is heel uniek! Maar met volleyen ben ik op een gegeven moment gestopt, omdat ik last kreeg van mijn knie. Daarna heb ik nog even getennist, maar toen ging mijn schouder kapot. Dus ik ben blij dat ik nog steeds kan fietsen," lacht Edwin Leijten.

Houd je je nog bezig met het vak wiskunde?

"Jazeker, ik los regelmatig puzzeltjes op, sudoku's, en ik heb nog steeds een abonnement op het vakblad Euclides van de Nederlandse Vereniging van Wiskundeleraren. Zo houd ik het vak op onderwijsgebied bij."

Was afscheid nemen van Beekvliet na 40 jaar niet moeilijk?

"Ach, je groeit ernaar toe," concludeert

Afscheid op Beekvliet in 2022.

V.l.n.r.: Hans van der Steen (facilitair), Anke van de Vorst (Nederlands), Edwin Leijten, Nicole Bolhaar (Engels), Binno Louwerenburg (natuurkunde) en Kees Manders (levensbeschouwing)

de oud-docent. "Ik heb altijd fijne collega's gehad. Maar de laatste jaren was ik toch wel toe aan pensioen. School was vroeger alles in het leven van een leerling, nu is het één van de dingen," stelt Edwin vast. "Huiswerk maken wordt steeds moeilijker voor de leerlingen, want ze doen het er nu slechts bij naast hun baantje, hobby's en sociale media. Leerlingen staan altijd aan en ervaren hierdoor meer stress. Dat zie je terug in de schoolresultaten. Mijn advies als mentor aan de leerling was dan: stop met werken. Je kunt je tijd maar aan één ding besteden! Dat is ook wetenschappelijk bewezen."

"Overigens heb ik pas twee jaar later, in 2022, mijn afscheid gevierd op Beekvliet. Ik had aangegeven dat ik na de zomervakantie in 2020 nog één keer het rooster zou maken. Mijn officiële afscheid zou dan in september zijn. Op mijn laatste werkdag in de zomervakantie, toen het rooster voor het nieuwe schooljaar klaar was, heb ik nog een leuke verrassingsborrel met collega's gehad. De gehele wiskunde-sectie en enkele oud-collega's waren toen gekomen," herinnert Edwin zich met een glimlach. "Maar toen kwam in 2020 corona!"

Uiteindelijk is mijn afscheid twee jaar uitgesteld, en heb ik op 21 juli 2022 samen met vijf andere collega's een officieel afscheidsfeest gehad. Het afscheid ervaar je dan toch enigszins anders."

Je viel dus niet in het bekende gat?

"Ik kan niet zeggen dat ik in een gat viel. Mieke en ik hebben samen heel veel gewandeld. En ik ging natuurlijk de medicijnen rondbrengen op de fiets met mondkapje op! Mijn moeder leefde toen nog. Ze woonde in een verzorgingshuis in Tilburg waar ik veel naar toe kon fietsen in die rare coronatijd. Met het raam ertussen zagen we elkaar toch vaak. En daar had ik uiteraard de tijd voor. Uiteindelijk is ze in het eerste coronajaar overleden aan een verslikking, terwijl ze daarvoor longontsteking en corona heeft gehad."

Is het vak wiskunde veel veranderd in die 40 jaar?

"Wiskunde is regelmatig op de schop gegaan: van wiskunde I (algebra) en II (meetkunde), naar A en B, naar A1, A2, B1 en B2 naar wiskunde A, B en D. Ze blijven het alsmaar herverkavelen.

Bovendien is het nu een verplicht vak en dat is een goede zaak. Maar ik ben het niet eens met de verdeling van het vak wiskunde in de diverse onderdelen," verklaart Edwin. Bij de minst wiskundige wiskunde, daar zitten onderdelen in waarover ik echt mijn twijfels heb. Mensen zitten niet te wachten op ruimtefiguren en perspectief. Je moet praktisch iets hebben aan het vak, het moet dicht bij het dagelijkse leven staan. Kans berekenen en statistiek worden steeds belangrijker. En dat is begrijpelijk, want het wordt meer gekoppeld aan data-science: hoe kun je gegevens peuteren uit databestanden? Maar vakinhoudelijk is het vak wiskunde niet echt veranderd in die 40 jaar."

En op Beekvliet?

"De school heeft wel wat vrijheid om het vak wiskunde D in te vullen. Beekvliet heeft het geluk dat Dié Gijsbers één dag in de week werkt aan de Technische Universiteit Eindhoven. Wiskunde D is daardoor op Beekvliet een goede voorbereiding geworden voor een bètastudie. Dit horen we ook vaak terug van oud-leerlingen," merkt Edwin Leijten trots op. Binnen de sectie wiskunde is het altijd zo geweest, dat we het wel eens waren over wat de eisen van het vak waren en wat de leerlingen moesten kennen, maar dat je op je eigen manier les kon geven. Die eigen invulling vond ik altijd een groot goed op Beekvliet."

Wiskunde A of B?

"B, dat heeft meer wiskundige uitdaging en is leuker. Bij wiskunde A zie je vaker een motivatieprobleem. Vaak vallen leerlingen uit op B en stappen dan over op wiskunde A, waarbij de motivatie wel eens te wensen over laat."

Uw leukste herinnering aan Beekvliet?

"De reizen naar de Provence, Rome en Luxemburg," reageert de oud-docent direct. "Vooral het feit dat je erin slaagt om (bijna) iedereen lopend en wel naar het volgende tentenkamp te krijgen in Luxemburg, gaf veel voldoening.

Edwin Leijten en Mieke Tak

En verder de unieke sfeer in het oude docentenkorps met docentenfeesten tot diep in de nacht. Toen Arnold Wintjes nog rector was, werd bij een 25-jarig jubileum van een docent de hele school een dag lang op z'n kop gezet, met bijvoorbeeld een sportevenement, cabaret of themadag. We hebben de meest gekke dingen georganiseerd. Dat kon allemaal. En natuurlijk het toneel op Beekvliet. Ik denk nog steeds met heel veel plezier terug aan Beekvliet!"

Met dank aan Edwin Leijten

I Tour de Beekvliet: een nieuwe traditie?

Op zondag 29 september stond de eerste editie van de 'Tour de Beekvliet' op het programma. Om de periode tussen twee reünies te overbruggen organiseert NMI in de tussenliggende jaren graag enkele activiteiten en ditmaal was besloten tot een fietstocht.

Er kon gekozen worden uit drie afstanden die waren uitgezet door oud-gymdocent Joris van der Cammen: 35 km voor alle fietsers, 75 en 110 km voor de fanatieke fietsers, bijna allemaal op wielrenfiets. Vertrek vanaf Beekvliet, uiteraard. Op alle routes was er een tussenstop met een bekende oud-Beekvlietdocent als gastheer of gastvrouw: de 110 km pauzeerde in Oisterwijk bij Yvonne Lommen (Frans) en Loek Hoozemans (Klassieke Talen), de 75 km bij Tuincentrum Meijs in Heesch waar oud-LO-docent Mechelen Peters Rit tegenwoordig werkt en de 35 km in Liempde bij oer-NMI'er Kees Quinten (Aardrijkskunde). Iedereen eindigde weer op Beekvliet, waar een barbecue en drankje voor de liefhebbers klaarstonden. Wilbert Spooren fietste mee met de 35 km-ploeg en doet hieronder verslag. Daarnaast laten de foto's zien dat het een gezellige en zeer geslaagde dag was. Wat het bestuur van NMI betreft voor herhaling vatbaar: een nieuwe NMI-traditie in wording?

Tour de Beekvliet: de 35 km

Door Wilbert Spooren (1975)

Na een natte week is het vandaag heerlijk weer: zonnetje, bijna geen wind. Martijn van Hulten vangt ons op met koffie, thee en een mini-Bossche Bol van Jan de Groot, gisteren gehaald door Ellen van Kempen. Nadat de laatste banden opgepompt

zijn en Martijn een groepsfoto gemaakt heeft, vertrekken we om kwart voor twee. Het groepje van tien is gemêleerd samengesteld: Kees, die in 1967 eindexamen gedaan heeft en in 2012 gestopt is als docent, Thijs en Ine, die precies vandaag 52 jaar verkeren hebben, Rose en Wilbert, die elkaar 55 jaar geleden hebben leren kennen bij het toelatingsexamen, Margot (examenjaar 1984), Stéphanie en Ellen, die elektrisch fietst maar belooft haar fiets in stand 1 te zetten (beiden examenjaar 1993) en Neeltje en Danique (examenjaar 2000).

Amper zijn we op weg of er wordt al volop gekletst; er valt ook zoveel bij te praten. We gaan Gestel uit, richting Ruimel en Haanwijk en dan via de Thee-restraat en wat wij thuis vroeger "de neje wijk" noemden naar de Esscheweg, langs Zonnawende. Af en toe wachten omdat niet iedereen van ons groepje tegelijk kan oversteken. Naar Esch, langs de waterbuffelboerderij, en naar Lennisheuvel. We rijden om Boxtel heen naar Liempde. Daar staat na twee uur en 24 km het bordje 'NMI rustplaats', bij het huis van Kees Quinten en zijn vrouw Johanna, die ons ontvangen met thee, koffie en een speculaasje. Danique en Neeltje maken veel indruk met hun verhaal over de impact die het ongeluk met de vijf klasgenoten uit Rosmalen op hen en op de klas heeft gehad; Kees Gondrie vertelt hoe hij zich weer helemaal goed voelt na

De 110 km-ploeg voor de start, op Beekvliet

vijf jaar tobben met zijn gezondheid.

De officiële NMI-fotograaf is nog net op tijd om een foto te maken voordat we vertrekken voor de laatste etappe. Inmiddels is de lucht wat betrokken en de wind opgestoken, maar we hebben geluk want de wind waait uit het zuiden. Via Gemonde (de correcte uitspraak, volgens Thijs, aldaar geboren en getogen, is "GÉmonde" of "Gimde") naar

de Schijndelseweg en door de Seminarielaan terug op school. Daar zijn de 75 km-fietsers net binnen en de 110 km-fietsers al goeddeels omgekleed. Ook zijn verschillende (oud-)leraren aanwezig en natuurlijk zijn er nootjes, een borrel een voor wie wil een barbecue. Opnieuw een memorabele middag in de toch al rijke geschiedenis van NMI.

Foto's: Christa Thieme (mediathecaris)

Achter de tafel in gesprek: oud-conrector Sjef Smolders en Letty Appel (1993, sinds dit jaar docent Nederlands op Beekvliet); vooraan: route-uitzetter Joris van der Cammen

1. De 75 km-ploeg pauzeert in tuincentrum Meijs in Heesch. Gastvrouw Mechelen Peters Rit tweede van rechts.
2. Actiefoto 75 km-ploeg: voorop oud-docent en oud-leerling (1971) Kees Wintermans.
3. Balder Verberne en Babise Paasman (beiden examenjaar 1993) bekommen zich om de bereiding van alle lekkernijen op de barbecue
4. De 35 km-ploeg bij 'NMI Rustplaats' bij Kees Quinten thuis in Liempde.
5. De 35 km-ploeg onderweg: Wilbert Spooren (auteur van het verslag) fietst voorop
6. De 'jongere garde', vooral examenjaren 2006 en 2017

I Een broederlijk verhaal

De broers Wiebe en Hajo Sijkens (examenjaar 2021 en 2022) maken beiden deel uit van het bestuur van hun studievereniging. In het onderstaande interview leren we hen beter kennen en vooral ook wat de studie en de vereniging voor hen betekent.

Door Hajo en Wiebe Sijkens

Mijn naam is Hajo en ik heb mijn diploma behaald in 2022. Na het behalen van mijn diploma ben ik Maritieme Techniek gaan studeren aan de Technische Universiteit Delft. Nu in mijn derde jaar doe ik een fulltime bestuursjaar bij mijn studievereniging het Scheepsbouwkundig Gezelschap "William Froude".

Mijn naam is Wiebe, ik heb mijn diploma behaald in 2021. Na één jaar

Technische Natuurkunde aan de Technische Universiteit Delft ben ik gewisseld naar Werktuigbouwkunde, ook aan de TU Delft. Dit betekent dat Hajo en ik op hetzelfde moment aan onze huidige studies zijn begonnen. Zo hebben wij elkaar vaak gezien in de collegezalen, omdat het eerste jaar van Werktuigbouwkunde en Maritieme Techniek grotendeels hetzelfde zijn. Nu doe ik een fulltime bestuursjaar bij Gezelschap Leeghwater.

Hajo met het bestuur William Froude, studievereniging van de studenten Maritieme Techniek in Delft.

Waarom heb je voor je studie gekozen?

H: Mijn keuze voor de studie was vrij logisch. Ik zeil al mijn hele leven, alleen of met mijn ouders. Tijdens het zeilen tekende ik de schepen na die voorbij kwamen. Zo ben ik altijd al met schepen bezig geweest. Toen ik erachter kwam dat de studie Maritieme Techniek bestond, wist ik meteen wat ik wilde studeren.

W: Ik vond het erg lastig om na Beekvliet een keuze te maken. Ik wist dat ik graag iets technisch wilde studeren. En toen kwam ik in eerste instantie uit bij Technische Natuurkunde. Helaas was dat toch iets te theoretisch en miste ik het samenwerken en het echt dingen maken. Dus na een jaar ben ik overgestapt naar Werktuigbouwkunde. Hier vond ik wel de technische uitdaging en het meer samenwerken in groepen.

Hoe gaat het nu met je?

H: Ik woon nu al een tijdje in Delft. In mijn eerste jaar ben ik lid geworden van de studievereniging, zoals bijna iedereen doet in Delft. Met de studievereniging ben ik vaak op excursies mee geweest, wat ik altijd erg leuk vond. Actief zijn bij de studievereniging in combinatie met uit huis gaan en studeren was voor mij uitdaging genoeg. In mijn tweede jaar, na het behalen van mijn propedeuse, ben ik gaan roeien bij de D.S.R.V. "Laga" en heb ik het studeren iets rustiger aan gedaan. De studievereniging bleek een goede plek voor mij. Ik heb er veel vrienden gekregen, ook door het commissiewerk, maar zeker ook door de excursies naar werven en de Monaco Yachtshow.

W: Het eerste jaar was erg wennen,

Wiebe (links) en Hajo in 2021, dus in hun Beekvliettijd

we zaten nog half in coronatijd en het was niet de juiste studiekeuze. Wel een leuke tijd bij de roeivereniging D.S.R. Proteus-Eretes. Maar ook drie keer verhuizen in onderhuur. Het tweede jaar bleek direct goed te zijn. Inmiddels had ik een kamer gevonden, wat erg prettig was. Ik heb daar drie maanden samen met Hajo op 9 m² gewoond, wat best goed ging. Gelukkig vond hij wel met Kerst een eigen kamer. Ik ben actief geworden bij de studievereniging en ging zeilen bij D.S.W.Z. Broach. Nu ben ik nog lid bij S.V.A.C. Yeti, waar ik klim en alpineer. Ik vond het moeilijk kiezen met verenigingen, omdat ik alles leuk vind wat sport betreft. Ook ik heb veel commissiewerk gedaan en bij alle verenigingen vrienden gemaakt.

Heeft Beekvliet invloed gehad op studiekeuze?

H: Maritieme Techniek is een minder bekende studie en er was dan ook niemand op een voorlichtingsavond die dit had gestudeerd. Toch heeft Beekvliet wel invloed gehad op mijn studiekeuze.

Beekvliet moedigde mij aan om sites te bezoeken van universiteiten en om naar open dagen te gaan. Door op de site van de TU Delft te kijken ben ik achter het bestaan van de studie gekomen en wist ik dat dit was wat ik wilde gaan studeren.

W: Op Beekvliet ben ik door mijnheer Oggel, Gijsbers en Van Aarle geënthousiasmeerd over het technisch vak en zo ben ik mijn zoektocht begonnen bij de technische universiteiten. Na in Twente,

Wiebe met het bestuur van Gezelschap Leeghwater, TU Delft Werktuigbouwkunde, ofwel De slurfclub (interne naam van de vereniging omdat een olifant hun mascotte is)

Eindhoven en Delft te zijn geweest vond ik de cultuur en sfeer van Delft het leukst. Verder hebben THIMUN en ISLI er aan bijgedragen dat ik heel graag een bestuursjaar wilde doen.

Welke commissies heb je gedaan?

H: In mijn eerste jaar ben ik voor een kleine commissie gevraagd, de Eerstejaarsdiner Commissie. Dit was een leuke kans om meer mensen te leren kennen en iets leuks neer te zetten. Aan het eind van het eerste jaar ben ik gevraagd voor een grotere commissie, namelijk het lustrumgala. Hier heb ik samen met anderen een gala georganiseerd in het oude stadhuis van Gouda.

W: Ik ben begonnen met de Battle Commissie, hier organiseerde ik activiteiten voor de mensen die commissies doen. Zo leer je al snel alle mensen van alle commissies kennen, de actieve leden van de vereniging! Het jaar daarna heb ik de Dies Commissie gedaan, deze commissie zorgt voor leuke activiteiten omtrent de verjaardag van de vereniging. Zo hebben wij een schaatsbaan voor de faculteit neergelegd met poffertjes, glühwein en warme chocomel.

Hoe werd je gevraagd?

Een vraagactie is, zoals wel meer dingen in het begin van je bestuursjaar, een geheim. Hier kunnen wij dus ook niet zoveel over vertellen. Wat wel erg leuk was, was dat wij door de verschillende besturen waren benaderd om informatie aan te leveren voor de vraagactie van de ander. Vaak gebeurt de vraagactie namelijk op een onverwacht moment. We hadden dit wel elk enthousiast verteld aan onze ouders, dus die wisten al dat wij beiden gevraagd gingen

worden. Uiteindelijk was het erg toevallig dat wij op precies dezelfde dag zijn gevraagd.

Hoe is het om allebei tegelijk in een bestuur te zitten?

Het is erg fijn om samen een bestuursjaar te doen, omdat dit niet iets is wat veel mensen meemaken. Sommige dingen, zoals alle tradities die erbij horen, zijn lastig uit te leggen, maar voor ons erg leuk om het er samen over te hebben. Verder hebben wij een vergelijkbare agenda, zodat wij ook nog tijd kunnen vinden om dingen met elkaar te doen. Ook treffen wij elkaar vaak op dezelfde feesten en activiteiten. En als we dan een keer thuis zijn in Gestel hoeven we beiden niet te leren!

Wat heb je tot nu toe geleerd?

H: Mijn functie is Commissaris Excursies. Dit betekent dat mijn hoofdtaak is om excursies te organiseren voor de leden. Ik vind het erg leuk om zelf te mogen beslissen naar welke bedrijven wij gaan en ik kan daar mijn enthousiasme voor de maritieme sector goed in kwijt. Een meerdaagse excursie regelen voor een grote groep kan een hoop werk zijn, maar je leert om verantwoordelijk te zijn en dingen goed voor te bereiden. Verder ga ik vaak naar bedrijven of beurzen voor acquisitie of om te netwerken. Dit vind ik erg leuk om te doen en hier heb ik geleerd om makkelijker met mensen om te gaan op een professionele manier.

W: Mijn functie is Commissaris Onderwijs Master, ik ben daarom veel betrokken bij het onderwijs. Ik voer daarvoor wekelijks gesprekken met professoren, de onderwijsdirecteur en andere betrokkenen. Ook ben ik gekozen als secretaris van de

Hajo op excursie bij Boka Vanguard.

studenten faculteitsraad en overleg ik met de decaan. Alle gesprekken moet ik goed voorbereiden om te zorgen dat de feedback die ik meekrijg van studenten gehoord wordt en dat er ook echt iets mee gedaan wordt. Soms kan dat best lastig zijn en is het belangrijk om de feedback niet als kritiek maar als constructieve verbeterpunten te brengen. Ik heb hierom goed moeten leren mijn manier van gespreksvoering aan te passen op het doel van het gesprek en de persoon met wie ik het gesprek voer. Ik ben eigenlijk een soort lobbyist voor de student.

Wiebe en Hajo Sijpkens

Wat is je hoogtepunt tot nu toe?

H: Mijn hoogtepunt tot nu toe is een excursie naar de Boka Vanguard. De Boka Vanguard is een enorm schip van Boskalis dat wordt gebruikt om grote drijvende constructies te vervoeren. Dit doet het schip door in te zinken totdat de te vervoeren constructie erover heen kan varen. Hierna pompt het schip zichzelf weer leeg en kan de constructie vervoerd worden. De combinatie van de bijzondere operatie en de rondleiding van de kapitein, toen de Fremantle Highway in dit dok lag, maakte deze excursie erg bijzonder.

W: Op het moment van schrijven is er pas een kwartaal voorbij, en toch is het al

lastig een hoogtepunt te kiezen. Was het mijn leuke gesprek op de Shell-borrel met CEO Frans Everts? Of ga ik een beetje valsspelen en de hele CoBo-periode noemen (CoBo = constitutieborrel, red.). In deze periode worden alle nieuwe besturen geconstitueerd. Dat gaat gepaard met een mogelijkheid voor vrienden, familie en de andere besturen om hen te feliciteren met het officieel bestuur worden. In deze periode heb ik ontzettend veel leuke nieuwe mensen leren kennen. Velen daarvan zijn al snel vrienden geworden. Dit was voor mij echt een fantastische start van een heel vet jaar.

I Gymles van Peters Rit: 'Niet in je discus knijpen!'

Ik ben een vroege gebruiker van het socialmediaplatform Instagram. Toen deze app in 2012 gelanceerd werd, maakte ik meteen een account aan. Ik was toen twaalf jaar oud en zat in de eerste klas van Gymnasium Beekvliet.

Door Fianne de Boer (2018)

De foto's en berichten van toen zijn gelukkig al lang van het platform verdwenen, maar sommige sporen blijven achter, zo ontdekte ik laatst. Ik vond in mijn 'accountgeschiedenis' een overzicht van alle keren dat ik mijn wachtwoord, gebruikersnaam of 'bio' had aangepast. In de eerste jaren gebeurde dat veel, daarna veel minder.

Mechelien Peters Rit op de sportdag met megafoon - karakteristiek beeld!

Zo kwam ik op een update van negen jaar geleden waarbij ik mijn gebruikersnaam had aangepast naar [@fiannnietinjediscusknijpen](#). In een flits zag ik het voor me: een druiligere dag, met voetbalschoenen in het natte gras achter de school en vanaf de overkant van het veld de luide stem van mevrouw Peters Rit, mijn gymdocent van weleer: "Fiann, NIET in je discus knijpen!". Dit visioen maakte me aan het lachen en ik stuurde een screenshot van de update naar Elisa, mijn beste vriendin van de middelbare school. Haar directe

Discuswerpen op sportdag 2018 (Victor Klomp)

antwoord: "Toen ik dit las, hoorde ik meteen de stem van mevrouw Peters Rit erbij."

Weer wat herleerd

Het grappige aan dit voorval is dat ik absoluut geen herinnering heb aan dit moment. Niet aan de grap van het wijzigen van mijn gebruikersnaam op Instagram, niet aan hoe deze zin mij (wellicht meermaals) toegeroepen werd en niet aan het feit dat een van de valkuilen van het discusswerpen blijkbaar is dat je er te hard in knijpt (weer wat herleerd).

Toch zag ik de scène meteen voor me, omdat er andere dingen zijn die me wel zijn bijgebleven. Hoe we in weer en wind buiten gymden, hoe mevrouw Peters Rit stevast de laatste lettergreep van mijn naam ('nuh') oversloeg — gebeurde wel vaker toen, in de Randstad nooit, in Canada weer wel — en hoe ze mijn overduidelijk gebrek aan technische aanleg voor atletiek nooit een excuus liet zijn om me niet vol enthousiasme aan te moedigen. Toen ik 's avonds in bed aan mijn Canadese partner vertelde over mijn ontdekking, verzuchtte hij jaloers: "Zo cool, dat jij dingen als oud-Grieks en Latijn en discusswerpen op school leerde." En ik geef hem gelijk, dat was eigenlijk best cool. Kijk, zo helpt Instagram mij nu herinneren.

Lucas Duynisveld tijdens laatste sportdag (2023) van Mechelien Peters Rit voor haar pensioen.

Een ode aan het banger hart

Stijn Denissen vertrok na zijn eindexamen op Beekvliet naar Vlaanderen voor zijn vervolgstudie. Hij is er inmiddels niet alleen zeer goed geacclimatiseerd, maar ook gepromoveerd. Voor Tempora Nostra kijkt hij beschouwend en enthousiast terug op de afgelopen twaalf jaren en wat deze hem gebracht hebben.

Arno Essens, Gerard van Boekholt en Patrick van Aarle vormen een aandachtig en kritisch publiek bij de promotie van Stijn (rechts).

Door Stijn Denissen (2012)

Het duurde een paar seconden voor ik het mij realiseerde. Begin 2024, op 30 januari om precies te zijn, kijk ik zenuwachtig rond in de hallen van onze campus geneeskunde en farmacie te Brussel, wachtend op de eerste gasten die arriveren. Ik sta wat dagdromend in de grote hal te kijken naar de ingang – wat doet een mens een half uur voor het verdedigen van een werk van vier jaar? Dagdromen dus. Mijn droom wordt abrupt verstoord door een stijlvol arriveren van drie heren, de een wat groter dan de ander. Het licht raast naar de retina van mijn ogen, die het omzetten in een elektrisch signaal dat

naar de achterkant van mijn hoofd wordt gekatapulteerd. Daar wordt het beeld sequentieel verwerkt en geleidelijk vormen randen, hoeken en kleuren de jassen van de heren, en natuurlijk hun gezichten, waarvan ik er op dit moment nog maar één kan thuisbrengen. Waarom? Omdat ik dat gezicht verwachtte, dat van Patrick van Aarle. Het duurt echter een paar seconden voor de lach op mijn gezicht zich verder verbreedt. De andere twee musketiers zijn Gerard van Boekholt en Arno Essens. Een Beekvlietiaans gezelschap dat speciaal voor mijn doctoraatsverdediging (promotieplechtigheid, red.) afzakt naar Brussel. Machtig!

Een bange start op Beekvliet

Meneer van Aarle, die ik al een tijd vriend en Patrick mag noemen, vraagt me of ik een stukje in Beekvliets reünistenblad wil schrijven. Het duurt even voor ik me klaar voel om een reflectie te maken op mijn jaren sinds Beekvliet. Daar zorgt een andere vertrouwde vriend voor, mijn banger hart, rode draad door mijn leven, die mij het leven na mijn doctoraat (promotie, red.) even zuur heeft gemaakt. Ik volg die rode draad twaalf en een half jaar terug naar die vertrouwde aula in Sint-Michielsgestel, met een bos bloemen in mijn hand, een hoedje op mijn hoofd, trots poserend naast de charismatische afdelingsleider Henny Jansen. Het is de diploma-uitreiking van het examenjaar 2011-2012, en ik word daar letterlijk in de bloemetjes gezet, als scholier die de meeste progressie heeft geboekt gedurende zijn jaren op Beekvliet. Want mijn docenten van destijds zullen zich mij tijdens de eerste jaren op Beekvliet vooral herinneren als de jongen die in de pauze naar de lerarenkamer kwam en zich vastklampte aan zijn mentor, meneer Essens. Pure angst, mijn creatieve brein verzor altijd wel iets. Dé reden waarom ik elke dag 30 kilometer op en neer fietste. Een wereld waar ik me begrepen voelde en gelijkgestemden vond.

Wennen aan België

Afscheid nemen van zo'n wereld was het eerste jaar van mijn tijd aan de Katholieke Universiteit Leuven (vaak grappig genoeg afgekort als 'de KUL') niet simpel. Ik had mijn intuïtie gevolgd naar België om fysiotherapie te studeren aan de universiteit: revalidatiewetenschappen en kinesitherapie. Ik wist niet eens dat ik het in België op andere

*Rute '98: top-notch
West-Vlaams entertainment'*

plaatsen dan in Leuven kon studeren. Deze opleiding bestaat echter zeker nog niet sinds 1425, het oprichtingsjaar van de KUL; de universiteit viert volgend jaar haar 600e verjaardag en is daarmee de oudste van België. Maar terug naar dat eerste jaar. Om de prachtige aard van een Belg te leren kennen moet je een beetje meer moeite doen, aangezien de aula waarin ik belandde leek te bestaan uit klikjes die vooral elkaar opzochten: van de middelbare school, scouts of Chiro (een soort scouts, hoewel ik daarmee de scouts zal beledigen en vice versa, it's complicated). En toch vindt ook een Nederlander zijn weg in België, contradictoir genoeg met West-Vlamingen die de gemiddelde Belg ook niet verstaat. (West-Vlaams cultureel erfgoed: 'Rute '98' op YouTube, zie de QR-code). Het vreemde accent verbindt ons echter: de meerderheid van mijn vrienden is van bij 'het zeetje'.

Cultureel actief

Langzaamaan vind ik ook mijn draai in het studentenleven in Leuven, in studentenvereniging Apolloon van de faculteit bewegings- en revalidatiewetenschappen. In mijn derde studiejaar werd ik daar 'Praeses cultuur' en voorzag de studenten van bierproeverijen, speeddates en een open podium voor muzikaal talent in de faculteit. Culturele verrijking vond ik prachtig en samen met mijn maatje Yorick uit het praesidium van '14-'15 richt ik in '15-'16 culturele studentenclub 'Artifex' op, kunstenaar

Apolloon op de Beiaardcantus van 2017 – Stijn zit vooraan links

in het Latijn (ik neem de vrijheid me een grote glimlach van meneer Essens in te beelden). Het maakt me trots dat we met Artifex volgend academiejaar het tweede lustrum schrijven, ook al laat ik het inmiddels over aan de volgende lichting studenten.

Van fysio naar AI

En dan is er ook nog studeren. In januari 2018 rondde ik mijn master in neurologische revalidatiewetenschappen af, maar het voelde niet af. In mijn master, tijdens alle stages, kwam ik erachter dat het beroep fysiotherapeut (in België: kinesitherapeut) toch niet helemaal bij me paste, hoewel ik de vakken altijd interessant heb gevonden. Ik raak een beetje op de dool en kom tijdens een tijdelijke vervanging als kinesitherapeut in het Nationaal Multiple Sclerose Centrum van Melsbroek in contact met professor Guy Nagels, neuroloog in het

centrum. Hij heeft een felle interesse in artificiële intelligentie (AI) en via hem rol ik geleidelijk, na een aantal ingenieursvakken aan de KU Leuven te hebben gevolgd, in een industrieel PhD-traject over de koppeling tussen structurele beeldvorming van de hersenen en cognitieve problemen bij mensen met multiple sclerose. Deze keer studeer ik aan een andere universiteit, de Vrije Universiteit Brussel (VUB) en werk ik samen met het bedrijf icometrix te Leuven, experts in het kwantitatief beschrijven van hersenstructuren met AI. De grote conclusie van mijn doctoraat is dat we meer moeite moeten doen om data in ziekenhuizen beschikbaar te maken voor het trainen van AI-modellen, wat ik je met plezier uitleg in het liedje in onderstaande YouTube-link (zie de QR-code).

Door in de wetenschap

En zo zijn we terug in januari 2024, toen ik een punt zette achter mijn PhD, maar niet achter mijn academische carrière. Ik haal voor drie jaar een postdoctorale beurs binnen om het laatste onderzoek van mijn PhD verder te zetten. Daarvoor heb ik drie maanden in het prachtige Praag doorgebracht. Dit project gaat

*Stijns promotieonderzoek
uitgelegd in een liedje van
3 minuten*

Oprichters Yorick Peeters en Stijn bij het eerste lustrum van studentenvereniging Artifex

over het concept 'federated learning', waarbij AI-modellen getraind kunnen worden zonder data te delen tussen klinische centra: in plaats van data delen we AI-modellen, die de centra lokaal trainen op hun computers, en dan weer terugsturen. Het is een beetje zoals naar België gaan om te studeren en van tijd tot tijd terugkomen om een update te geven.

Eeuwig leren en jezelf blijven

Mijn conclusie na 12 jaar studeren? Ik zal er nooit mee stoppen. Hoewel ik niet met een verslaving gediagnosticeerd ben, zoek ik altijd een nieuwe uitdaging, het testen van mijn limieten op intellectueel, muzikaal en sportief vlak. Door ervaring ben ik inmiddels een gebalanceerd piekeraar: mikkend op de piek, maar absoluut vatbaar voor overdenken en me daarvan ook zeer bewust. Eerlijkheidshalve kan alles me wel boeien, als het maar nieuw is. En dat is tegelijkertijd ook het gevaar. Leer omdat je het leuk en interessant vindt, niet als escapisme naar nieuw. Leer omdat het proces leuk is. Leer omdat je groeit. En soms is het oude vertrouwde ook gewoon leuk en houdt dat een mens geaard. Dat is waar mijn verloofde Merel mij elke dag aan herinnert en waar ik enorm dankbaar voor ben. De academische wereld is prachtig, en blijft prachtig, als je de regels van het doolhof kent. Het is prima om je heel goed te kunnen focussen,

maar tunnelvisie moet het zicht niet beperken. Punten en wetenschappelijke artikelen zijn belangrijk, maar moeten niet leiden tot het toxisch vergelijken met andere wetenschappers, het bekende 'imposter syndrome'. In elke sociale context heersen verwachtingen, regels, maatstaven. Maar je doet er iedereen, en vooral jezelf, een enorm plezier mee als je je authenticiteit bewaakt. Waar ben je goed in? Wat vind je tof? Hoe lever jij een unieke bijdrage aan de wereld?

Inderdaad Rob, er is geen banger hart dan dat van mij, zoekend naar die bange plaats van het onbekende. Zes seconden blaas ik uit, schrijf ik drie dingen op waar ik dankbaar voor ben en kijk ik vooruit terwijl Merel mij met de voeten op de grond houdt. Vandaag ben ik dankbaar voor haar, de interessante mensen en projecten in mijn leven en de uitnodiging van Patrick om mijn memoires hier te delen. Tot de volgende reünie!

Jelle Laton, Jorne Laton, Stijn en Matěj Kudrna (v.l.n.r.) brengen de computer naar het radiologie-departement van VFN in Praag.

Reünie eindexamenjaar 1967 in stadsklooster

Op 30 oktober 2024 ontmoetten zestien Beekvlieters uit het eindexamenjaar 1967 elkaar in het Stadsklooster San Damiano in Den Bosch, een toepasselijke locatie voor oud-seminaristen. Het voormalige kapucijnenklooster aan de Van der Does de Willeboissingel is in 2018 overgedragen aan de minderbroeders franciscanen, die er een bijzondere samenlevingsvorm hebben.

Door Marius Schoormans (1967)

De ontvangst vond plaats met koffie en onvermijdelijke Bossche Bollen, die uiteraard gretig aftrek vonden. Daarna volgde een korte uitwisseling van persoonlijke ontwikkelingen en informatie over hen die vanwege gezondheidsproblemen niet aanwezig konden zijn. Ook was er aandacht voor het recente overlijden van Norbert Smulders. Zeven van onze jaargenoten waren bij zijn afscheidsviering aanwezig.

Uniek experiment

Tijdens de lunch vertelde Leo Mesman

op de hem kenmerkende wijze over enkele boeken die met Beekvliet te maken hadden. Zo passeerden de auteurs Anton van Duinkerken en Harrie Kapteijns de revue. Elders in deze uitgave staat het verkorte relaas van Leo. 's Middags gaf lekenbroeder Michel Versteegh een presentatie in woord en beeld over het Stadsklooster San Damiano, een uniek experiment. Hij woont als leek sinds enkele jaren met zijn vrouw in het klooster en maakt deel uit van de bijzondere gemeenschap. Deze gemeenschap bestaat uit acht minderbroeders franciscanen, een claris, twee bewoners van de Orde Francis-

caanse Seculieren (OFS) en twee leken. Soms verblijven anderen voor langere of kortere tijd in het klooster, zoals studenten of zogeheten sabbatgasten. Het Stadsklooster San Damiano is een in Nederland unieke samenwerking van de verschillende orden binnen de franciscaanse familie. Zij leven ieder volgens hun eigen regel onder één dak. De Franciscaanse Beweging, een vereniging die het gedachtegoed van Franciscus en Clara van Assisi uitdraagt, is in het pand gehuisvest. Zo kregen we een mooie indruk van een project met uitdagingen voor de toekomst.

Quiz en afsluiting

Inmiddels is de Beekvlietquiz een vast onderdeel van onze reünie-bijeenkomsten. Onderdelen zijn sowieso altijd: Kennen we onze klassiekers nog?

En Terugkijken op Beekvliet. Bij het eerste onderdeel bleek de tekst "Gallia est omnis divisa in partes tres" geen probleem te zijn, zowel wat de vertaling is als wie de schrijver was. Pittiger was een vraag over het orkest op Beekvliet. Tot 1946 bestond er geen orkest op Beekvliet. Wat was de reden daarvan? Het antwoord riep enige verbazing op: "Al vanaf begin 1900 mochten de leerlingen alléén in koorverband gezamenlijk muziek beoefenen. Dit om te voorkomen dat er zgn. 'bijzondere vriendschappen' zouden ontstaan. Immers het studeren van orkeststukken kon te vaak gebeuren zonder toezien oog van docent of surveillant...". Met de afspraak elkaar elk jaar weer te ontmoeten werd de bijeenkomst beëindigd.

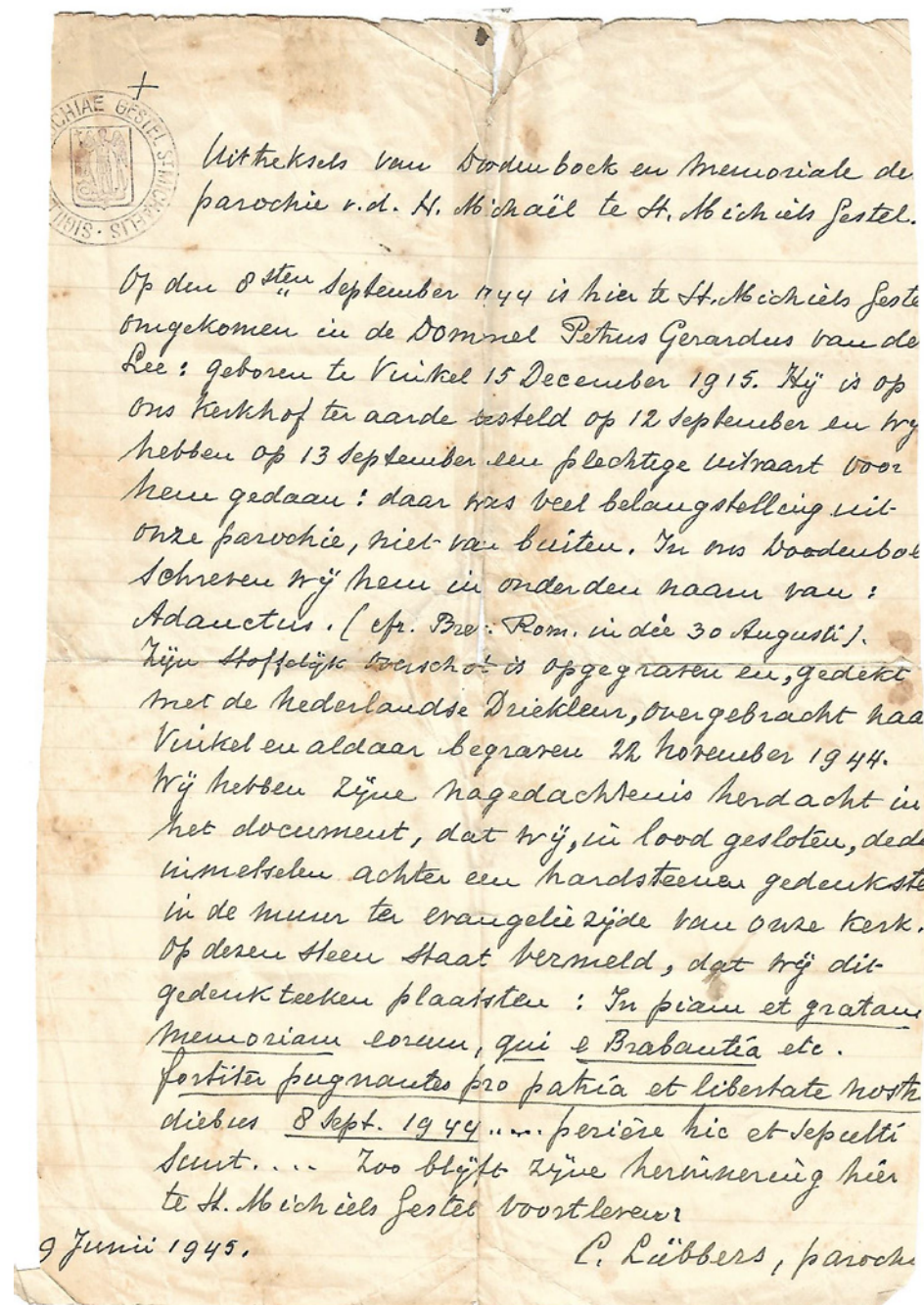
I Jan Spit betrokken bij spannende zoektocht naar ingemetselde loden koker

Oud-Beekvlieter en heemkundige Jan Spit (examenjaar 1968) was via zijn heemkundevereniging actief betrokken bij een bijzondere onderneming. Het betreft de spannende zoektocht naar een verborgen loden koker die meer licht zou kunnen werpen op de verzetsactiviteiten van de Gestelnaar Piet van der Lee. Deze verzetsstrijder verdronk in september 1944 in de Dommel.

Door Jan Spit

Half oktober 2019 werd heemkundevereniging 'De Heerlijkheid Herlaar' uit Sint-Michielsgestel benaderd door de gebroeders Jan en Mark van der Lee uit Vinkel, neven van de verzetsstrijder Piet van der Lee, die op 8 september 1944 nabij de Ruwenberg in Sint-Michiels-

gestel in de Dommel verdronk. Zij vertelden ons dat ze een pagina in bezit hadden die afkomstig was uit het 'Doodenboek' van de parochie H. Michaël in Sint-Michielsgestel. In dat document wordt melding gemaakt van een loden koker die ergens in de kerk ingemetseld zou zijn. Maar het duurde nog tot eind 2023 voordat de

Pagina uit 'Doodenboek' met verwijzing naar gedenksteen en loden koker.

zoektocht daadwerkelijk werd gestart. Die vertraging had onder andere te maken met de opbouw in 2019 van de expositie 'Gegijzeld maar niet verslagen' in de Beekvlietboerderij en de daarop volgende perikelen rondom covid-19.

'Doodenboek'

De heemkundevereniging besloot samen met Jan en Mark van der Lee en vertegenwoordigers van de gemeente Sint-Michielsgestel te proberen de loden koker te vinden. Nadat het parochiebestuur toestemming had gegeven voor de zoektocht konden we aan de slag. De pagina in het "Doodenboek" geeft een zeer bruikbare aanwijzing die het mogelijk maakte gericht te gaan zoeken. Het document vermeldt namelijk een stuk tekst op een plaquette, die in 1945 in de Michaëlkerk is aangebracht. Deze plaquette bevindt zich "aan de evangelie-zijde" van de kerk, aan de linkerkant van het altaar gezien vanuit de kerk.

Symbool van een begraven schat

Ter hoogte van de preekstoel bevindt zich inderdaad een plaquette die de toenmalige pastoor Lübbers in 1945 heeft laten aanbrengen ter herinnering aan de bevrijding van ons dorp. Na onderzoek met een metaaldetector en in samenspraak met bouwbedrijf Roelofs uit Sint-Michielsgestel werd besloten de plaquette niet te verwijderen. Het risico van beschadiging werd te groot geacht.

Gelukkig bevindt de plaquette zich aan de ene zijde van een spouwmuur en na wat meetwerk werd aan de andere zijde daarvan een steen gemarkeerd met een kruisje, het bekende symbool dat je ook altijd op schatkaarten aantreft als je op zoek bent naar een ergens begraven

Boven: na verwijdering van twee stenen wordt de koker zichtbaar. Daaronder: De loden koker

schat. Op die plaats zouden we verder moeten zoeken en inderdaad troffen we, na twee stenen verwijderd te hebben, de loden koker daar ook aan.

Volop gespeculeerd

Op vrijdag 23 augustus 2024 werd de koker opengemaakt. Tot die tijd was al volop gespeculeerd over de inhoud: zouden we meer te weten komen over de reden waarom Piet van der Lee en zijn medeverzetsstrijders op 8 september 1944 in Sint-Michielsgestel waren? Was het om een wapen- en munitiedepot op landgoed Zegenwerp te overvallen; waren ze op weg naar Kamp Vught om daar gevangenen te bevrijden? Of waren ze op weg naar Cromvoirt om daar wapens van een wapendropping op te halen? Allemaal vragen waarop we graag een antwoord zouden willen hebben.

Wat we in de koker aantroffen waren twee handgeschreven pagina's door de toenmalige pastoor van de Michaëlpapochie, C. Lübbers. Ze waren deels in het Latijn, deels in het Frans gesteld en beschreven onder meer enkele krijgshandelingen in de laatste fase van de oorlog in het dorp Sint-Michielsgestel. Verder beschreef pastoor Lübbers wie de belangrijkste wereldleiders en legeraanvoerders van dat moment waren. Dankzij de bereidwillige medewerking van een oud-docent van Gymnasium Beekvliet, de heer Puttiger, beschikten we al binnen enkele dagen over een prima vertaling. Tot slot troffen we in de koker enkele postzegels uit de oorlogsjaren aan, een bankbiljet van 1 gulden en een prentje van de H. Michaël.

Geen antwoord...

Maar we kregen geen antwoord op onze vragen over Piet van der Lee. Toch was de inhoud van de koker zeker geen teleurstelling. Natuurlijk zou het mooi

geweest zijn als we meer te weten waren gekomen over zijn missie en die van zijn medestrijders op die steenkoude 8e september 1944. Pastoor Lübbers vond het in ieder geval wel belangrijk de naam van Piet van der Lee, een onbekende in Sint-Michielsgestel, in het document op te nemen. Blijkbaar had zijn verzetsdaad veel indruk gemaakt bij de mensen in het dorp Sint-Michielsgestel en is het vermelden van zijn naam in het document op zich al een hele eer. Daarnaast bevat het verhaal van Pastoor Lübbers informatie over enkele omgekomen Poolse militairen die een aanvulling kunnen zijn op onze bestaande kennis daarover.

Op zondag 8 september 2024 werd nabij de Piet van der Leebrug in Sint-Michielsgestel een plaquette onthuld om daarmee, precies op zijn 80e sterfdag, zijn verzetswerk te herdenken, maar ook dat van al die dappere mannen en vrouwen die vochten voor onze vrijheid.

Terwijl Jan Spit de koker open zaagt, kijken de neven van de omgekomen verzetsstrijder, Jan en Mark van der Lee toe, samen met Robert van Erp (rechts). Foto: Mirjan Boot

I Beekvliet en twee literaire grootheden

Tijdens de laatste klassenreünie van eindexamenklas 1967 onderhield Leo Mesman zijn jaargenoten tijdens de lunch met impressies uit het literaire werk van Anton van Duinkerken en Harrie Kapteijns, die elk op een andere manier met Beekvliet verbonden waren.

Door Leo Mesman (1967)

In mijn boekenkast met poëzie-uitgaven bewaar ik een gedichtenbundel die op een bijzondere wijze verbonden is met het vroegere kleinseminarie Beekvliet. De bundel met in totaal 50 gedichten draagt de titel 'Verzen uit St. Michiels-gestel, legende van den wederkeer' en verscheen in 1946 nog op grauw oorlogspapier bij uitgeverij Het Spectrum in Utrecht. De auteur, Anton van Duinkerken, was een van de prominente Nederlanders die in het oorlogsjaar 1942 gedurende acht maanden gevangen zat in het 'gijzelaarskamp' Beekvliet. In soms heftige en ontroerende gedichten heeft hij zijn ervaringen vastgelegd. Ter illustratie de eerste strofe en de slotzin van het gedicht 'Concentratiekamp' (zie kader).

'Gebroken' afgehaakt

Anton van Duinkerken was het pseudoniem van Willem Asselbergs.

Concentratiekamp

*Niets dan de stem van een kind op den weg
is genoeg om volkomen gevangen te zijn.
Achter het prikkeldraad wuiven de heesters;
wat verder staan boomen, en rein in de lucht van den zomer klinkt eensklaps daarachter
het heldere, hoge geluid
Van 't kind, dat plezier heeft, en 't weet niet hoezeer het
voor allen de vrijheid beduidt.
(...)
Een kind op den weg heeft gelachen, Wij hoorden 't,
en elk werd er eenzamer van.*

Hij werd in 1903 geboren in Bergen op Zoom en overleed in 1968 in Nijmegen. Kort voor zijn wijding tot priester haakte hij 'gebroken' af, omdat hem door de bisschop een schrijverbod werd opgelegd. In 1929 toog hij naar Amsterdam en werd redacteur van het katholieke dagblad De Tijd én aanvoerder van de groep katholieke intellectuele jongeren rond het progressieve, antifascistische tijdschrift De Gemeenschap, dat heeft bestaan van 1925 tot 1941, toen het verboden werd door de Duitse bezetter. Van Duinkerken verwierf bekendheid door zijn radicale afwijzing van het nationaalsocialisme,

vooral door zijn aan Mussert gerichte 'Ballade van den katholiek', bestaande uit vijf strofen met de beroemde slotregel: *Daarom mijnheer noem ik mij katholiek...* De tekst verscheen in december 1935 op de voorpagina van De Tijd. Vele jaren vervulde Asselbergs een prominente rol in de literaire en culturele wereld, als dichter, essayist, hoogleraar, redenaar en literatuurhistoricus. Van 1952 tot zijn dood in 1968 was hij hoogleraar Nederlandse Letterkunde aan de Katholieke Universiteit Nijmegen. (Hij had daarvoor wel zijn lidmaatschap van de PvdA moeten opgeven!) Zijn werk werd in 1960 bekroond met de Constantijn Huygensprijs en in 1966 met de PC Hoofdprijs.

Harrie Kapteijns

Zoals vermeld, speelde Anton van Duinkerken een sleutelrol in de kring rond De Gemeenschap. Zo kom ik vanzelf te spreken over een andere bijzondere literaire, aan Beekvliet gelieerde persoon: dr. Harrie Kapteijns (1917 – 1987). Deze was in de naoorlogse jaren als (leken)leraar Nederlands verbonden aan het r.k. gymnasium Beekvliet. Naast zijn docentschap was hij ook actief als dichter en publicist. Zo schreef hij in 1964, in opdracht van het toenmalige ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen (OKW), een 'essay' over De Gemeenschap. In de inleiding vermeldt de auteur nadrukkelijk dat het geen geschiedschrijving is. Daarvoor achtte hij de tijd nog niet rijp. Zijn studie is meer een documentatie van het blad met naast zijn eigen analyse teksten van auteurs die bijdroegen aan het tijdschrift en een aantal illustraties van betrokken kunstenaars uit die dagen. In het boek zijn nogal

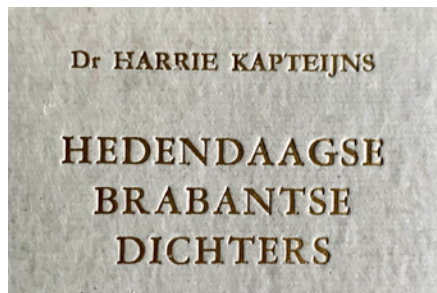
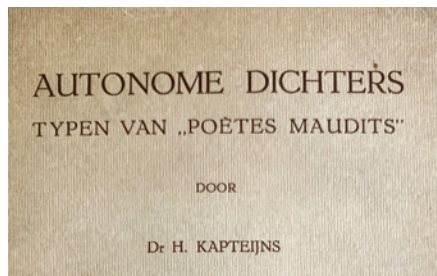
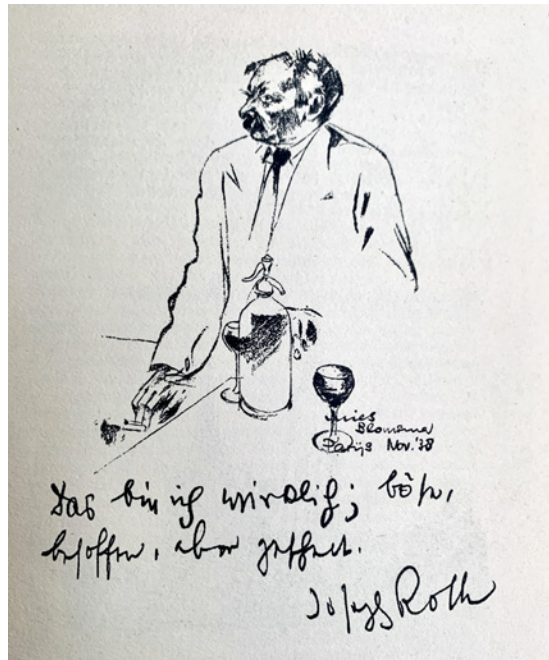
wat tekstfragmenten van Anton van Duinkerken opgenomen, redacteur van De Gemeenschap van 1929 tot 1941, naast auteurs als Jan Engelman, Antoon Coolen en Marnix Gijsen. Een van zijn teksten bevat het poëtisch in memoriam dat hij schreef voor zijn vriend, de Joods-Oostenrijkse schrijver en journalist Joseph Roth. In een boekenkraam stuitte ik op een exemplaar van De Gemeenschap van juni 1939 waarin dit in memoriam oorspronkelijk is gepubliceerd. Het is fraai geïllustreerd met twee portrettekeningen van Mies Blomsma, een Joodse kunstenares, die zich niet lang daarna, op 18 mei 1940, als reactie op de Duitse inval samen met haar echtgenoot van het leven beroofde.

Verdoemde dichters

Tot besluit wil ik attenderen op nog een publicatie van Harrie Kapteijns: zijn proefschrift "Autonome dichters. Typen van Poètes Maudits", Dekker & Van de Vegt Nijmegen 1949. Het betreft een erudiet onderzoek naar het werk van Charles Baudelaire, Oscar Wilde, Rainer Maria Rilke, Karel van de Woestijne en onze eigen verdoemde dichter Jan Jacob Slauerhoff. Het waren stuk voor stuk controversiële dichters, aanbeden dan wel verguisd om hun al dan niet onchristelijke en decadente levensbeschouwing. Over de bedoeling van zijn onderzoek schreef Kapteijns in de inleiding: "Reeds een oppervlakkige beschouwing (van hun poëzie, LM) laat een duistere en een lichte kant zien, godsdienstige en duivelse elementen, vervloeking en verheerlijking van het leven, zuiverheid en perversiteit, zinnenroes en vergeestelijking."

Kapteijns hoopte de 'wezenlijke eenheid' tussen al deze tegenstrijdigheden te vinden in hun werk. Hij schuwt daarbij een waardeoordeel niet. Maar hij voegt daar veelzeggend aan toe: "Dat dit oordeel over de dichtkunst voorzichtig zij en zich niet uitstrekke over de persoon van de dichters, is, behalve een eis van wetenschappelijke verantwoordelijkheid, een gebod van menselijke en christelijke rechtvaardigheid." Chapeau!

Twee jaar later (1951) publiceerde Kapteijns een bloemlezing Hedendaagse Brabantse Dichters bij de Zuid-Nederlandse Drukkerij N.V. 's Hertogenbosch. Hierin zijn gedichten opgenomen van 26 dichters, onder wie nog steeds bekende als Anton van Duinkerken, Frans Valkenier, Bert Voeten, Frans Babylon en Jan Elemans. Van laatstgenoemde dichter citeer ik tot besluit graag

het, in mijn ogen, verrukkelijke gedicht waarmee de verzamelbundel afsluit.

Dichter und Bauer

Diep in het boerenland ben ik geboren,
Maar daarmee is dan alles ook gezegd;
'k Heb hot en huu geroepen maar de voren
Die ik geploegd heb, lagen nimmer recht.
Ik liep op hoge klompen maar het koren
Dat ik gezaaid heb, deed het altijd slecht;
En sprong en stond het varken naar behoren
Dan kwam nóg van het zaad geen big terecht.
Nu zaai ik enkel nog wanneer ik dicht
En zie: de oogst is haast niet te verzetten,
De paarden zweten voor het halve mes.
De hengst springt in 't oktaaf van mijn sonnetten
En reeds in het sextet draaft vederlicht
Het veulen met een smetteloze bles.

Harrie Kapteijns 1979,
schets van Jan Lurinks

I Marc van den Biggelaar werkt in het buitenland én is pleegouder

Toen ik bijna klaar was met Beekvliet in 1988, wist ik vrij zeker wat ik daarna wilde doen: piloot worden. Dat klinkt heel cliché, maar ik was al sinds m'n 14e actief bezig met zweefvliegen. Helaas ben ik niet door de selectie van de Rijksluchtvaartschool en de luchtmacht gekomen, en moest ik mijn droom laten varen.

Door Marc van den Biggelaar (1988)

Een plan B had ik niet, maar omdat een aantal vrienden op de TU Eindhoven Werktuigbouwkunde gingen studeren, leek me dat ook een goede optie. Helaas miste ik de motivatie, maar natuurlijk ook de structuur en ondersteuning die ik op Beekvliet altijd had. Wél heb ik nog heel wat uurtjes bij de Zweefvliegclub Eindhovense Studenten (ZES) gevlogen,

maar de studie werd niks.

In het jaar daarop ben ik autotechniek in Apeldoorn gaan studeren. Dat bleek een betere keuze te zijn. Tussen de twee studies in leerde ik mijn huidige vrouw Arienne kennen. Zij kwam net als ik uit Sint-Oedenrode, maar we waren elkaar -ondanks de beperkte omvang van het dorp- nooit eerder tegengekomen. Ondertussen zijn wij alweer bijna dertig jaar getrouwd.

Arienne, Tim, Max en Marc van den Biggelaar

Baan in buitenland

Na HTS Autotechniek heb ik direct een MBA bij TSM Business School op de TU Twente gedaan. Eigenlijk besloot ik al snel dat ik niet in Nederland wilde blijven, maar een baan in het buitenland wilde. Samen met Arienne verhuisde ik in 1995 naar Zwitserland, waar ik bij Dow Chemical begon. Door stages en afstudeeropdrachten bij General Electric Plastics in Bergen op Zoom en BMW in München kreeg ik interesse in kunststoffen in de automobielsector en dat ben ik ook bij Dow gaan doen.

Nu, 29 jaar, twee kinderen, twaalf banen en zes verhuizingen later, werk ik nog steeds bij dezelfde firma in Zwitserland. Ik ben nu verantwoordelijk voor het opzetten van en investeren in recycling-capaciteit voor kunststoffen.

Wij kregen al vrij jong kinderen en onze beide zonen Max en Tim zijn in Duitsland geboren. Ze hebben tot 12-13 jaar in Duitsland en daarna in Zwitserland op school gezeten. Ze waren allebei nog vrij jong toen ze naar de universiteit gingen (respectievelijk 17 en 18). Alhoewel ze nog nooit in Nederland hadden gewoond, gingen ze allebei in Rotterdam aan de Erasmus Universiteit studeren.

Noodpleegouders

Vanaf dan werd het ineens vrij stil in huis. Toen we kort nadat Tim uit huis was, voor een aantal jaren vanuit Zwitserland naar Duitsland (Frankfurt) werden gestuurd en Arienne voor de zoveelste keer een nieuwe baan zou gaan zoeken, besloten we het eens over een andere boeg te gooien. We speelden al langer met de gedachte om pleegopvang te doen, maar wisten niet goed hoe. Toevallig ontmoetten we op een feestje iemand die zelf pleegmoeder

was, en een paar weken later besloten we ons op te geven als pleegouders bij de kinderbescherming in Frankfurt. De voorbereiding en selectie duurde een jaar, maar daarna konden we vrij snel een meisje van drie maanden oud ophalen uit een tehuis in Frankfurt. Ons leven stond ineens weer compleet op zijn kop. Wij zijn noodpleegouders. Dat betekent dat je een kind in een nood-situatie opvangt tot er een langdurige oplossing is gevonden. Het streven is dat de tussenoplossing tot zes maanden duurt, maar de praktijk valt helaas meestal anders uit. Het eerste meisje hadden we maar liefst anderhalf jaar! Gelukkig werd er toen een kinderloos echtpaar gevonden dat haar graag wilde opnemen. Het afscheid was zowel voor ons als voor haar heel erg zwaar. Ze zag ons simpelweg als haar ouders. Ze had bij ons leren kruipen, lopen en praten en was echt onderdeel van ons gezin

geworden. Toch besloten we verder te gaan als pleegouders. We kregen een klein jongetje uit Eritrea in huis dat bijna een jaar oud was. Hij bleef zeven maanden bij ons en kon vervolgens gelukkig weer terug naar zijn moeder die nog minderjarig was.

Motiverend

Daarna verhuisden we weer terug naar Zwitserland. We besloten ons daar opnieuw in te zetten als pleegouders. De Zwitserse kinderbescherming was erg enthousiast over ons, maar... we moesten wel 'eventjes' alle cursussen opnieuw doen (in het Zwitsers-Duits!); de hele administratieve rompslomp begon weer van voren af aan.

Ondertussen hebben we hier ook weer twee pleegkinderen gehad die ieder iets meer dan een half jaar bleven. Eind 2024 of begin 2025 gaan we opnieuw voor een pleegkind zorgen.

Het is erg motiverend om zo'n kind te zien opbloeien en het is geweldig als het kind uiteindelijk in een liefdevol gezin terechtkomt, maar er zijn ook regelmatig momenten dat we samen denken:

"Waar zijn we aan begonnen?" Van de vier kinderen die we tot nu toe hebben gehad, waren er drie waarbij tijdens de zwangerschap alcohol of drugs in het spel was. Dat betekent voor zo'n kleine baby ook dat het door een zware afkickperiode gaat. Dat kost niet alleen veel energie voor het kind, maar ook voor ons als pleegouders.

Gelukkig heeft Arienne hier een heel netwerk van artsen, vroedvrouwen en therapeuten opgebouwd die weten wat voor kinderen wij opnemen en daar graag hun steentje aan bijdragen. Vaak is het erg ontroerend om te zien dat (vak)mensen zich juist extra inzetten als

ze weten dat het om een pleegkind gaat, ook als ze bijvoorbeeld eigenlijk een patiëntenstop hebben.

Intensieve zorg

Door onze ervaring tot nu toe hebben we besloten om ons te specialiseren in de opvang van pasgeborenen die eventueel afkickverschijnselen hebben. Deze baby's zijn door hun achtergrond vaak moeilijk in een gezin te plaatsen en hebben intensieve verzorging en veel rust nodig. Wij denken dat we dat wel kunnen bieden.

Met 'wij' bedoel ik ook echt wij. Arienne zegt altijd lachend dat zij de nachten en vroege ochtenddiensten doet, en natuurlijk is zij ook degene die overdag

Marc met pleegkindje

Uitzicht op Luzern, Zwitserland

veel met zo'n kind bezig is, want ik heb een voltijds baan en ben ook nog vaak op reis. Maar ik probeer haar zoveel mogelijk te ondersteunen in de weekenden en avonden.

Vakanties zijn ook minder gemakkelijk in te plannen. Vaak duurt het een tijdje om een paspoort te regelen en dan zijn er natuurlijk ook nog de biologische ouders of een voogd die toestemming moeten geven.

Trotse zonen

Onze eigen zonen zijn ondertussen 25 en 27 jaar oud. Zij zijn trots op wat we doen, maar ook voor hen valt het afscheid van een pleegkind iedere keer zwaar. Onze oudste zoon woont en werkt sinds vijf jaar in Dublin en de jongste heeft net zijn master in Barcelona afgerond en doet nu een trainingsprogramma bij een Zwitserse bank. Zij hebben allebei een vrij zorgeloze jeugd gehad. Met de pleegkinderen zien ze een andere kant van het leven. Dit is hopelijk ook iets waar

ze later wat aan hebben om zich voor positieve veranderingen op wat voor manier dan ook in te zetten.

En wij? Wij blijven hopelijk voorlopig in Luzern, Zwitserland. Zwitserland is een geweldig land om te wonen en te werken. Of we Nederland missen? We hebben zeer regelmatig bezoek van vrienden en familie uit Nederland en dat vinden we hartstikke leuk! Die brengen dan ook peperkoek en pindakaas mee. Om als afsluiting nog op Beekvliet terug te komen: ik heb daar een geweldige tijd gehad (1982-1988) en heb daar nog steeds heel goede vrienden aan overgehouden. Het was een vertrouwde en misschien zelfs een beschermde omgeving waar ik me thuis voelde. Misschien is het wel dat goede gevoel van vroeger, wat er mede toe leidde om ons voor minder bedeelde kinderen in te zetten.

I Christ Mangnus: Zonder roeping naar het kleinseminarie, maar nam er de beslissing van zijn leven

Evenals zijn oudere broer Jos, in juni 2023 overleden, doorliep Christ Mangnus het kleinseminarie Beekvliet, van 1949 tot 1954. In tegenstelling tot broer Jos had Christ niet diens prille ambitie om priester te worden. Integendeel, hij voelde überhaupt geen roeping voor het priesterschap of om naar het seminarie te gaan. Hieronder lezen we in zijn verhaal hoe het werkelijk ging.

Door Christ Mangnus

Een speels en handig jongetje was ik, dat het op school goed deed en als misdienaar vaak heel vroeg actief was in de kerk. Voor zo'n kind, uit een heel gelovig en hartelijk gezin met zes jongens en twee meisjes, was het normaal om elke dag de heilige mis bij te wonen en wekelijks te gaan biechten. Toen ik als zesdeklasser van de Lagere School Sint Joseph bij pastoor Willem van Kessel in de biechtstoel zat, zei die tegen mij: "Jij moet ook naar het seminarie". Ogenblikkelijk daarop gaf ik als reactie: "Ik wil dat niet." De pastoor reageerde meteen: "Dan zal ik wel eens met je ouders gaan praten".

En zo geschiedde: eind augustus ging ik naar het seminarie, waar mijn broer Jos al een jaar was, met goede studie-resultaten. Er was dus een beslissing over mij genomen zonder me daarbij te betrekken! Ik vond het verschrikkelijk uit mijn leefomgeving met broers en vriendjes te zijn weggerukt. Bovendien verloor ik talloze bezigheden in en rond de werkplaats van het landbouwmechanisatiebedrijf van mijn vader, Albert Mangnus, te Zevenbergen. Wat heb ik

Christ Mangnus, november 2025

de eerste weken een heimwee gehad en wat heb ik gehuild, dagenlang. Ik wilde naar huis! In de lessen en in de studiezaal voerde ik amper iets uit en gedroeg me apathisch. Ik haalde heel lage punten voor de proefwerken. Ik hoopte, dat men zou denken dat ik te dom was en daarom naar huis gestuurd zou worden.

Kleine Figuur, beginjaar in de 1e klas: bovenste rij 2e van rechts: Christ Mangnus, 9e van rechts Tiny Muskens, latere bisschop van Breda, 2e rij van boven, 7e van rechts Piet Bakermans

Klap op de papieren zak

Maar dat gebeurde niet. Ook niet toen ik al heel gauw een vier voor gedrag kreeg. Waarom? Voor de broodmaaltijd, de zogeheten 'merenda', kreeg je een paar sneetjes brood en een stukje margarine. Voor het beleg moest je zelf zorgen. Dat kreeg je van thuis mee of het werd toegestuurd. Toen het beleg uit mijn papieren zak op was, bleef die leeg achter. Voor de grap blies ik de zak op en gaf er daarna een klap op. Gevolg was uiteraard een heel luide knal. De reftersurveillant riep onmiddellijk in mijn richting: "Eruit, jij." Snikkend verliet ik de refter. Ik had de etiketteregels overtreden. En daarbij was de standaardstraf een vier voor gedrag op je rapport.

Hoe schil je op Beekvliet een appel?

Nou, die etiquette was me wat! Op een gegeven moment stond prefect Jos Merckx, bijgenaamd 'de Fien', als surveillant in de refter achter mij en gaf mij onverwachts een flinke klap tegen

mijn wang. Waarom? Wel, ik had een appel in mijn hand en die was ik aan het schillen als een aardappel. Dat hoorde niet zo. Ik moest eerst de appel in vieren delen en dan per deel de schil en het klokhuisdeel verwijderen! Dit heeft zoveel indruk op me gemaakt, dat ik het heel mijn leven zo ben blijven doen. Toen ik naar mijn ouders schreef dat ik voorgoed naar huis wilde, kreeg ik een brief van mijn moeder terug: "Je hebt niets te willen, je blijft." Ja, en wat doe je dan als kind? Je past je aan, want je voelt dat je niet op kunt tegen het gezag van je ouders en van de pastoor.

Genieten van vrije tijd

Daarna gooide ik het roer om. Met de studie had ik weinig moeite, ik kon elk jaar goed mee en de contacten met klasgenoten waren goed. Wel keek ik altijd begerig uit naar de vrije tijd tussen de lessen en de vele studie-uren. Ik vond het heerlijk om dan mezelf te kunnen zijn. Dat kwam tot uiting in

allerlei bezigheden, die niet religieus van aard waren, zoals houtsnijwerk, ornithologie in de tuinen onder leiding van Willy Knippenberg, radio's bouwen, foto's ontwikkelen in de donkere kamer, allerhande kaartspelen, dammen, schaken, etcetera. Zo werkte ik in 1954, met studenten van de retorica (klas 6) en klasgenoten, mee aan een filmpje over het internaatsleven op Beekvliet. Kortom, het waren veelal praktische bezigheden.

Filmgroep 1954: V.l.n.r.: Piet vd Pluym, Christ Mangnus, G.M. Verbakel, Jan Geurts.

Te speels voor diepzinnige zaken

Mijn speelsheid verhinderde me om een zekere groei naar volwassenheid te maken en me goed in te kunnen leven in de literatuur, vooral die van de grote dichters en schrijvers van de oude talen, Latijn en Grieks. Het vertalen lukte me wel, maar de inhoud sprak me niet aan. Ik was daar gewoon te jong voor, met te weinig levenservaring. Zo ging het ook op religieus gebied. Meditatie was niets voor mij. Bij het voorlezen door regent Bannenbergh uit de navolging van

Christus van Thomas a Kempis, in de kapel vóór het middageten, dwaalden mijn gedachten altijd af. Wel kon ik genieten van de prachtige gezangen en teksten van het gregoriaans. Die werden met veel enthousiasme en kunde goed met ons ingestudeerd door de muziekleraar, Floris van der Putt.

Het grote moment

Zolang je je goed gedroeg en er geen reden was om je tot de orde te roepen, ging alles goed. Je voelde dat je op jezelf was aangewezen en zelf je richting moest bepalen. Toen ik de poësis (het vijfde jaar) bijna had doorlopen, voelde ik me sterk en eigenwijs genoeg om zelf een beslissing te gaan nemen. Ik ging naar de kamer van geestelijk directeur Gerard Witlox, klopte op de deur en wachtte tot de mondelinge toestemming voor binnenkomen kwam. Ik bleef in de deuropening staan en deelde hem mee, dat ik na de vakantie niet meer terug zou komen. Ik werd vervolgens meteen uitgenodigd voor een gesprek. Ik zei: "Ik heb geen behoefte daarover te praten. Mijn besluit staat vast." Ik sloot de deur, vertrok en voelde me heel opgelucht. Ik had de belangrijkste beslissing in mijn leven genomen. En ook nog eens helemaal alleen!

Leven na Beekvliet

In september ging ik naar de HTS in Breda, voor de studierichting werktuigbouwkunde. Het was een grote omschakeling: enerzijds het inburgeren in de normale maatschappij en daarnaast het overschakelen van een alfa-opleiding naar een bèta-opleiding. Het werd een zwaar jaar. Na met succes de studie te hebben afgerond kreeg ik van HTS-directeur, dr. Bremmers, zelfs het advies

om naar de TH in Delft te gaan. Toen ik dit aan mijn vader vertelde, was zijn reactie: "Nou kan het onderhand wel, hee jongen!" Dat ging dus niet door. Ik ben toen gaan werken bij Philips in Eindhoven op de afdeling centrale bedrijfsmechanisatie van de hoofdinstructiegroep Glas. Na de nodige ervaringen in Nederland en het buitenland, ben ik vanaf 1980 tot aan mijn 65e in 2001 met een eigen, zelfstandig bedrijf werkzaam geweest binnen West-Europa. Ik heb een leven kunnen leiden overeenkomstig mijn aanleg, kunde en interesses. En dat alles ging heel goed, vooral mede dankzij mijn echtgenote, met wie ik in 2024 drieënzestig jaar ben getrouwd en met wie ik twee zonen, een dochter en zeven kleinkinderen heb. Terugblikkend heb ik geen enkel negatief gevoel aan de jaren op het kleinseminarie overgehouden. Je beseft immers al snel na het verlaten van het seminarie, dat je een kind van je tijd was,

Voetbalelftal: staand links Christ Mangnus

waarin aanzien en klerikale hiërarchie domineerden. Mijn Beekvlietperiode heeft zeer zeker veel bijgedragen aan een zinvol en gelukkig leven.

Nuenen, 31 oktober 2024

Poësis (5e klas), zijn laatste jaar op Beekvliet, staande vóór de Duitse Bouw: bovenste rij, 7e van rechts Christ Mangnus

I Paul Damen (1954-2024)

'Raddraaier met humor, grenzeloze fantasie en hart van goud'

Op 13 november 2024 overleed de flamboyante Paul Damen (examenjaar 1974) onverwachts in zijn woning te Amsterdam. Daar, in de Jordaan, bewoonde de markante en kleurrijke, soms controversiële Damen het pand dat hij in de jaren 70 had gekraakt. De journalist, schrijver en opiniemaker zorgde vaak voor vermaak en ook voor opschudding.

Door Cees ter Stege

Vrienden en collega's roemen zijn encyclopedische kennis en zijn scherpe humor, 'soms met een galgje'. De Volkskrant omschreef hem als 'een raddraaier met een scherpe pen, een grenzeloze fantasie en een hart van goud, met wie een avond stappen altijd feest was'.

Dat laatste zat er al vroeg in. Bij Beekvliets lustrumviering 2010 deed hij mee aan het jubileumonderdeel 'Klasgenoten', waarvoor hij op verzoek vooraf een aantal vragen beantwoordde. Paul omschreef zichzelf destijds als een 'creatieve idioot, die alles doet om aandacht te krijgen'.

Zo herinnerde hij zich in 2010 'de keer dat we bijna van school getrapt zijn omdat we, omdat er geen schoolfeest gehouden mocht worden in het gebouw, door een leverancier een enorme circustent op de cour lieten zetten, zonder dat de schoolleiding dat wist. Ik zie Van Rijnsoever (conrector, red.) nog wit weggetrokken tegen die potige tentenbouwers oreren'.

Absolute vrijheid

De in Den Bosch geboren Damen ervoer een 'enorme culturele overgang van het

Stedelijk in de Grote Stad 's-Hertogenbosch naar de boerenmennekescultuur van Beekvliet, toen'. "Ik had de eerste vier maanden geen idee waar die het onderling over hadden. Maar daarnaast, en bovenal, kan de emancipatoire werking van de RK kerk, middels dit kleinseminarie, nauwelijks overschat worden."

Typerend voor Beekvliet was volgens hem 'de tegenstelling tussen een in naam opgehouden strak regime en de

niet te controleren bandeloosheid van het oude kloostercomplex'. "Er kon, kortom, alles. Zolang de pater prefect het maar niet merkte."

Het Joodse platform Jonet.nl, waarvoor hij columns schreef, meldt eveneens dat 'op gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel een mengeling was van strenge studie-uren en absolute vrijheid om met de leegstaande ruimtes van het oude seminarie te doen wat ieder wilde'. Daar maakte Damen gretig gebruik van. "Ach, er staat mij zoveel bij, teveel om op te noemen: de eindeloze reeks zinloze festijnen, zoals de Grote Stepralley, het kaarttoernooi om de Coupe de Toep, en als massaal hoogtepunt de 'bereid een maaltijd op de fiets-ralley' waarbij tientallen leerlingen al pannenkoeken bakkend rondjes over de grote cour reden."

Hechte vriendenclub

"Beekvliet heeft mij als geheel gevormd. Zeker omdat ik met nog vijf would-be mafiosi een hechte vriendenclub had die alles regelde, van de redactie van de schoolkrant Cariljon, het cabaret tot aan de leerlingenraad." In zijn visie had je sulletjes en haantjes. "Ik heb altijd geprobeerd geen sulletje te zijn."

Na Beekvliet was hij 'nogal actief in vaaglinkse clubjes als de PSP en CPN', en de vakbond voor dienstplichtigen VVDM. Hij studeerde politicologie en sociale geschiedenis tot 1984 en werkte als journalist voor UvA-blad Folia, de Groene en diverse kranten en weekbladen, zoals Panorama, Intermediair, Haagse Post en HP/De Tijd. Schreef meerdere boeken, was tien jaar (eind)redacteur tv-zender AT5, daarna hoofdredacteur Nieuw Israëlietisch Weekblad (NIW), vervolgens freelance schrijver en programmamaker

voor o.a. de Joodse Omroep. Publiceert in 2011 door hem vertaalde gedichten van dictatoren als A. Hitler, B. Mussolini, J. Stalin, R. Karadzic en D. Nero. Bij menig medium en organisatie vertrok hij met (van beide kanten) slaande deuren.

Kwam hij Beekvliet nog vaak tegen?

"Nee, behalve als ik afgesproken heb met Gabriël Oostvogel theaterdirecteur te Rotterdam (in 2010, red.), of Pietje de Quay, eerzaam notaris te Den Haag." Bij de afscheidsdienst van Damen zei zijn oude schoolmaat Gabriël Oostvogel, aldus de Volkskrant van 6 december 2024: "Zijn schrijfstijl was barok, mijmerend en soms tegen het fabuleren aan."

En fabuleren kon hij, zo bleek ook kort na zijn uitvaart. Hij beriep zich altijd op zijn Joodse afkomst via zijn moeder (die katholiek zou zijn geworden om de oorlog te kunnen overleven), dat tantes waren vermoord in Sobibor, hij verdiepte zich in het Hebreeuws en ging geregeld naar 'familie' in Israël. Er bleek uiteindelijk niets Joods aan Paul Damen, na onderzoek van het NIW. Het blad noemt het 'Pauls laatste witz'.

Aan aandacht heeft hij in ieder geval geen gebrek gehad.

I Personalia

GEBOREN

Op 27 september is Loet geboren, zoon van Nienke Toeter en Ralf Jacobs. Nienke werkt als docent Kunst (Beeldende Vormgeving) op Beekvliet.

Op 3 december is Yara geboren, dochter van Lars (2008) en Jeanne Smits, zusje van Jule.

Op 8 december is Quinten geboren, zoon van Maurice van Mill en Lieke Wijnbergen. Maurice is als docent Engels verbonden aan Beekvliet.

Op 10 december is Fedde geboren, zoon van Jelle Langerap (2008) en Ditte Groenendaal.

OVERLEDEN

Op 13 oktober overleed Dick Ponsioen (1961) op 82-jarige leeftijd, in San Donà di Piave (Italië).

Op 13 november overleed in Amsterdam op 70-jarige leeftijd Paul Damen (1974). Paul was journalist, auteur, opiniemaker en (radio)-

presentator in Amsterdam. Zie ook het in memoriam op pagina 60.

GEPROMOVEERD

Op 6 november promoveerde Guido van de Stolpe (2013) aan de TU Delft in de (technische) natuurkunde op een proefschrift met de titel 'Quantum sensing in diamond and silicon carbide: mapping spins and taming charges'.

Eline van Houtum (2014) promoveerde op 17 december aan de Radboud Universiteit Nijmegen op een proefschrift met de titel 'Siglec immune checkpoint receptor signaling in the tumor microenvironment'.

Een dag later, op 18 december, is Joris Aarts (2011) gepromoveerd aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Hij verdedigde met succes het proefschrift met de titel '(Pre-hospital) triage of patients with chest pain'.

Het was drie dagen op rij 'oud-Beekvlieter promoveert' aan de Radboud Universi-

teit Nijmegen. Want op 19 december promoveerde Marieke Verhagen (2013) op een proefschrift getiteld 'Towards personalised hemophilia care: an advanced diagnostic approach to clarify bleeding phenotype'.

BENOEMINGEN, PRIJZEN EN PRESTATIES

Op vrijdag 13 december vond aan de Rijksuniversiteit Groningen de oratie plaats van Willem Janssen (2006). De titel van zijn inaugurele reden luidde: 'Duurzaam aanbestedingsrecht. Herijking van de interne markt voor overheidsopdrachten'. Willem Janssen is sinds 1 september 2023 als Bijzonder Hoogleraar Aanbestedingsrecht werkzaam aan de Groningse universiteit.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

I Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april/mei 2025. De kopij daarvoor dient **vóór 1 maart 2025** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Jolande van Erp - van Pinxten (1987), Mirjan Boot - de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulten (2014).

Vormgeving: Marc Heymans (1976)

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 1000 ex.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl www.reunistenbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI: Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Joris van der Cammen (oud-docent), Ellen van Kempen (1993) en Dennis Vorstenbosch (2011).

Nieuwe hoofdredacteur/redactievoorzitter gezocht

De redactie van Tempora Nostra zoekt een nieuwe redactievoorzitter/hoofdredacteur. Je denkt, ook als lid van de redactie, mee over de invulling van het tijdschrift van Reünistenvereniging NMI, dat drie maal per jaar verschijnt. Je onderhoudt mede de contacten tussen (eind-)redactie, drukkerij en distributeur (Gymnasium Beekvliet). We vergaderen drie keer per jaar op Beekvliet om de planning en inhoud van Tempora te bespreken. Wil jij onze redactie komen versterken? Ook erg leuk voor je netwerk. Informatie via: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

